

MUSİKÂR

YÜREK KIRAATHANESİ

SAHİBİ'ne

ŞAİR –EDİTÖR

ALİ HAYDAR TUĞ

-EDEBİYAT YAPRAĞI DERGİSİ

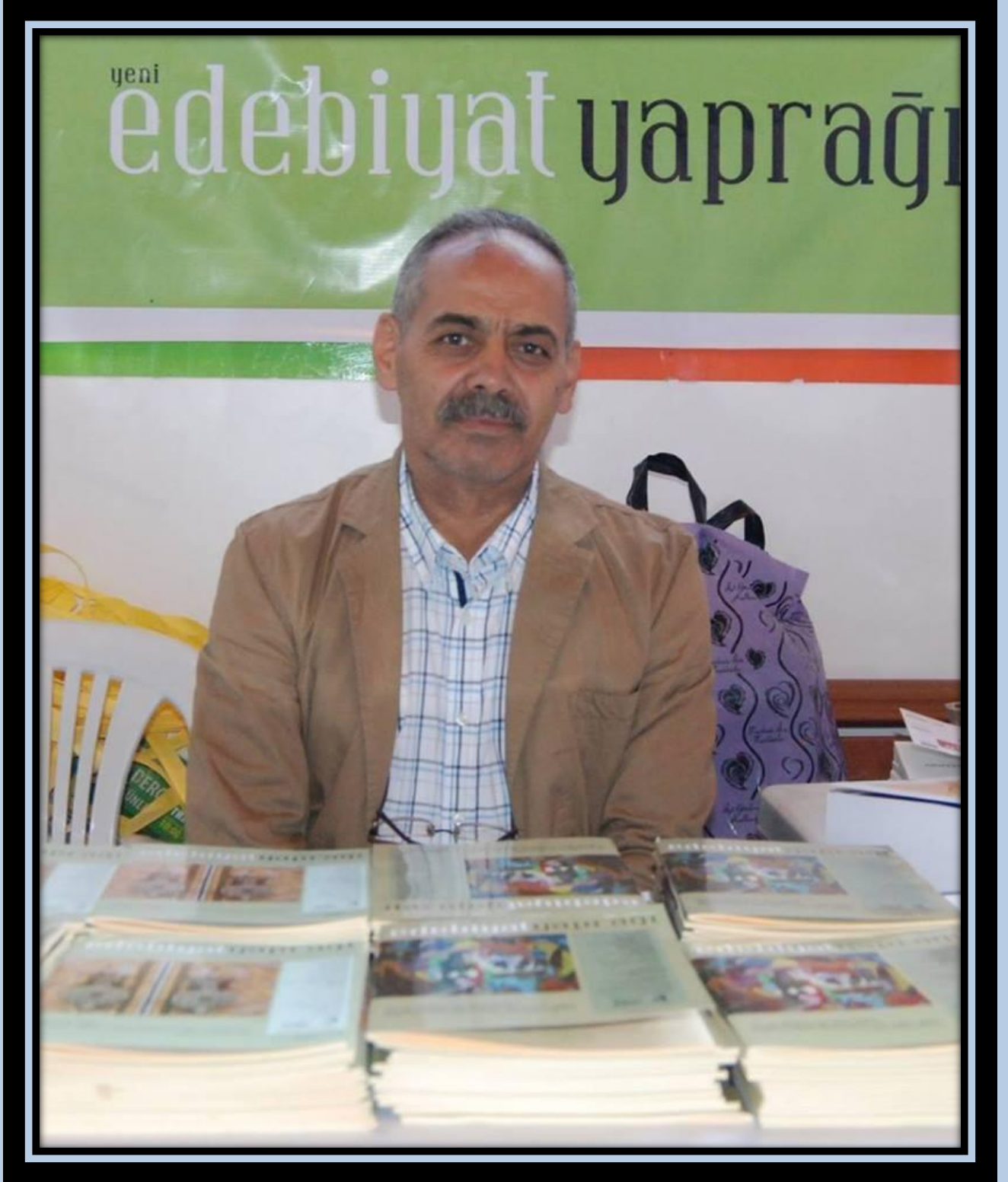
GENEL YAYIN YÖNETMENİ-

ARMAĞAN

MUSİKÂR EDEBİYAT KÜLTÜR EĞİTİM DERGİSİ EKİDİR.

YIL 1 SAYI 1 EK 2 EKİM-KASIM-ARALIK 2018

ALİ HAYDAR TUĞ

...

VE

EDEBİYAT YAPRAĞI

“YÜREK KIRAATHANESİ”

HAZIRLAYANLAR
RANA İSLAM DEĞİRMENCI
OKTAY HACIMUSALI MUSAYEV

'YÜREK KIRAATHANESİ SAHİBİNE ARMAĞAN'

*

MUSİKÂR EDEBİYAT KÜLTÜR EĞİTİM Dergisinin Ekim-Kasım-Aralık 2018 Güz Dönemi 1.
Sayısı –ÖZEL ARMAĞAN EKİ(EK 2)- olarak hazırlanan eser;

GENCİNE OFİSİ ile ofisin projeler çözüm ortağı DEKAP'ın Türk ve Dünya kültürüne sunduğu ortak kültür hizmetidir. Eserin, platform tarafından geliştirilmesi ve kitaplaştırılması hazırlıkları devam etmektedir. Eserin bir bölümü Azerbaycan Türkçesi'dir.

Eseri kıvançla sunuyoruz.

DEKAP (DÜNYA EĞİTİM KÜLTÜR ARAŞTIRMALARI PLATFORMU)

GENCİNE (GİRİŞİMCİLİK İNOVASYON PROJE) OFİSİ

MUSİKÂR DERGİSİ

YÖNETİM EKİPLERİ

MEHMET ÂKİF İNAN

-Yol arkadaşı ALİ HAYDAR TUĞ'u anlatmış sanki-

**'soyundum çileye dönmemesiyle
bilendim ışıktan gözyaşlarıyla
acılar umudu buldurur bize
bir zırha büründüm bu çağa karşı'**

ISSN : 2148-1520

Yeni Edebiyat Yaprağı

**soyundum çileye dönmemesine
bilendim ışıktan gözyaşlarıyla**

**acılar umudu buldurur bize
bir zırha büründüm bu çağa karşı**

Mehmet Akif İNAN

ŞİİRLER

Abdurrahman ADIYAN
Ahmet AVCI
Ali Haydar TUĞ
Arif EREN
Bakıgöl ÇOTUROVA
Celal AĞYAR
Davut GÜNER
Hatip ÇİÇEK
Hüseyin GÖK
Hüseyin Burak US
İbrahim ERYİĞİT
İbrahim TÜRKHAN
İnci OKUMUŞ
Halk Ozanı Karamanlı NEVZAT
Mehmet MORTAŞ
Mehmet GEMCI
Murat SOYAK
Nevzat KIRKPINAR
Talip İŞİK
Yalçın YÜCEL
Yasin MORTAŞ
Zeki ALTIN

ÖYKÜLER

Ali Kemal NACAROĞLU
Cansaran KIZILTAŞ
Rana İslam DEĞİRMENCI
Harika UFUK

YAZI VE DENEMELER

Levent MAZILIGÜNEY
Mehmet Fetih YANARDAĞ
&Ufuk ÇİÇEK
Nazan SAATÇI
Nur Zela! CEYLAN
Ümit PARSİL

GEZİ YAZILARI

İşıl Karaçor AKINCI

SÖYLEŞİ

edebiyat yaprağı - İbrahim Yavuz
ZARİFOĞLU
KİTAP TANITIM VE ELEŞTİRİ
Mine KILIÇ

2015
sayı 8

ocak - şubat

sanat edebiyat kültür
dergisi

ALİ HAYDAR TUĞ KİMDİR?

Şair / Yazar- Editör- Gazeteci-Yayıncı-Mütefekkir.

1959 Kahramanmaraş doğumludur. Çeşitli devlet kurumlarında devlet memurluğu yaptı. Son olarak Kahramanmaraş Huzurevi Yaşlı Bakım Rehabilitasyon Merkezinde Müdür Yardımcılığından emekli oldu. Çeşitli dergi ve gazetelerin yayın yönetmenliğini ve sahipliğini yaptı. Memleketi Kahramanmaraş'ta Şehir gazetesini çıkardı. Mart 2006'da "Edebiyat Yaprağı" Dergisini, Kasım 2013'te "Yeni Edebiyat Yaprağı" Dergisini çıkardı ve dergilerin yayın yönetmenliğini üstlendi. Şiirlerini 2016'da Uzaktaki Karartı adlı tek kitabında topladı.

Uzun süredir sağlık sorunları ile mücadele eden Ali Haydar Tuğ, yaklaşık beş yıldır kalp hastalığı nedeniyle tedavi görüyordu. Tuğ, 11Ekim 2018 perşembe günü memleketi Kahramanmaraş'ta hayatını kaybetti. Yazar-Yayıncı, vefatının ardından Dereboğazı mahallesindeki mahalle mezarlığında 12 Ekim 2018 Cuma toprağa verildi. Evli ve 3 çocuk babası idi.

Ali Haydar Tuğ, Kahramanmaraş Dereboğazı Mahallesinden Merhum Osman Tuğ'un oğlu,Tarım İl Müdürlüğünden Emekli Mahmut Çelebi Tuğ,Nakıp Camii İmam Hatibi Emrullah Tuğ ve Ahmet Tuğ'un kardeşi, Gazeteci Osman Tuğrul Tuğ'un babasıdır.

Kahramanmaraş'ın edebiyat alanında önemli isimleri arasında yer alan, özellikle "Edebiyat Yaprağı" adlı dergisiyle ulusal çapta tanınan, Ali Haydar Tuğ, bir sanat ve edebiyat aşığı olmasının yanında bir yürek insanı, bir dava adamı idi. Çevresinde mütevazı kişiliği yanında, yardımsever ve mücadeleci ruhu ile de sevildi, sayıldı. Sendikacılık alanında da aktif görev aldı. Çevre ve Sağlıkçılar Sendikası'nın İlk Olağan Genel Kurul toplantısı 19 Eylül 1998 yılında yapmıştır. Bu Olağan Genel Kurulda; Genel Başkanlığını Dr. Ahmet AKSU'nun yaptığı yönetim kurulu üyeleri arasında Ali Haydar TUĞ da seçilmiştir.

Edebiyat Yaprağı Dergisi ile Şehir Gazetesinin bayrağını oğlu Gazeteci Osman Tuğrul Tuğ devralmıştır.

ALİ HAYDAR TUĞ ŞİİRLERİ
'UZAKTAKİ KARARTI'*

SOKİTAP

UZAKTAKİ KARARTI

SİR
Ali Haydar TUĞ

ire
AN

***Şiir Kitabı, Edebiyat Yaprağı Yayınları, Kahramanmaraş,
2015 / (Seçme Şiirler)**

1.

BİR İKİNDİ KIZILLIĞI ZAMAN

Bırak zamanı aksın durdurabilir misin
Yüzüne serptiğin su gibi gerçek ve serin
Toplayıp avuçlarına biriktirdiğini
“Kan gibi vakte düştü” gülüşün

Bir ikindi kızılığı zaman akışın
Yükü ağır aşkın bilirim anlatılmaz
Bir çavlanın deviniminden sıçrar
Yüreğime düşer köpük köpük gülüşün

Aşka dair ne varsa topladım
Yağmur sonrası serinliği hepsi
Gözlerinde gömülen mavera yalnızlığı
Yıldızların aydınlığı ışı ışı gülüşünde

Bir kırağın delişmen haykırıları gibi
Toynaklarında ezildi hoyrat bakışların
Sonu gelmez bitimsiz düş kırıkları
Aynada kayboldu o sihirli bakışın

Yansımalarda yalnızlığım şaha kalktı
Seni özler gibi demlendi yüreğim ıssız gecelerde
Elimde bir ötelik kargısı gibi batır sağrıma
Ölümümdü gülüşün uçtu kuş oldu sanki

2.

KAYGAN ZEMİNLERDE YÜRÜMEK

Sesin geldiği yere bakıyorum karanlık
Biliyorum yalnızlığın ayak sesleri bunlar
Dudak büküyorum bilgelerin
Sırtışlarına
Kâhinlerin yüzünden yansıyan
Sırtlan bakışlar üstümüzde
El etek çekimi zaman
Ayrılıkların destanı
El ayak öpenlerin var olsun

Bir gülün yüreğinde büyüyen
Akşam düşleri gibi
Kalbimin derinliklerinde büyür

Karamsarlık
/ İç çekimi yürüyüşü
Kaygan zeminlerinde yaşar
Uykuların en derin yerinde dökülür
Sınırlar zorlanır
Belki de bir akşam senfonisi barış

Bir damla
Besler
Denizlerin
Devinimlerini

Nereye gidiyorsun diye soruyorsun

Kar yağıyor gibi üstüme

Üşüyorum Vuslatı mı yakın?

Kırmızı yüklü dalkavukların

Sesleri kirletiyor her anımızı

İçimdeki denizlerin büyüğü gibi

Yıldızlı gecelerin serseri kaçamakları

Gizleniyor uykularımda

Bir iç çekimi zaman gibi

Akşam üstlerinin sevinci

Soluk alışığı gibi sevgilinin

Bulutlar çöküyor üstüme

Kimi ayrılıkları destanlaştıran ağıtlar gibi

Düş yakamdan

Az kalsın seviyordum seni

Haydi serbestsin

Şimdi/ Ne gereği var ki diyeceksin

Birlikte baş koymuştuk bu yola

Ben böyle de iyiyim deme sakın

Söylenceler dağıtıldı bile tüm dillerde

Şimdi dilimde büyüyen sözcükler suskun

Hadi öyle olsun uykunuzu böldüm

Deniz yosunlarında kayboluşların

Korkunç bir bakışı içindeki sessizliğin

Islatıyor içten içe gözyaşlarımı

Yolun açık olsun

Rüzgârlara bıraktım seni

3.

AYRINTI

Bugün de denizlerin şarkısını duyuyorum

Vurgun yemiş gibiyim

Sarkıtların gölgesinde yalnızlığım uzar da gider

Bir akıntı ki çekiyor beni içine burğaçlar sonsuza döner

Diplerden gelen denizyıldızlarının şarkısı gibi

Hüzün dolu bir yakarış

Denizin karanlıklarını aydınlatan

Yunus duası dudağımda kıpır kıpır

En kuytularını seçtim ben sığ denizlerin

Gizliyor beni yalnızlığım

Ayan beyandır ortada duyduklarım

Hangi dilden bu şarkılar bilirim

Bilirim ama anlatamam

Martı çığlıklarında duyulan

Sükut derinlerin yazgısı

Söyle bana karanlık perileri

Pelerinler giymeli miyim?

Örtmeli miyim yüzümü

Sonra sarar mı bedenimi

Bugün düşlerimin aykırı sesleri yankılanır

Ne dersiniz bir ayrıntı mı bu

4.

ÇIKIŞ

İçimde büyütüp beslediğim sırları

Son noktasında bırakıyorum orta yere

Yaramaz bir öğrencinin bahaneleri gibi

Kaçar gece yarısı masumluğum

Gardropları yenilenen bedenlerin

Gizlenen sözcükler gibi içimde

Yüzlerin yönelişlerini betimler ak yazgılar ruhumun

Hatıralarını döker tek tek yüreğime

Gecelerin büyüü

Giyilen elbiselerin gizlediği yüz

Bir karşı duruş gibi

Kâfi miktarda huzur

Bir tutam umut

Hamurum topraklarsa

Merdaneler ezmeli yüreğimi

Sahi çıkış hangi yönde

Fırsat kollayan düşler kuruyorum

Onları unutmak için dönmeliyim içime

5.

ZOR KOŞU

Elime bir meşale almalıyım

Yolum karardıkça kararıyor

Ne ağıtlar duyuyorum ne de gözlerin çağrısını

Kayboluyor aydınlıkta ne varsa

Uykularımda çırpınıyorum nafile

Düşlerim doludizgin koşuyor ötelere

Ne yiyip ne içeceğim bu yalnızlıkta

Azığım yüklüce olsa bile

Bir tulumbacıdan

Yangın ihbarı almış gibiyim

Ayak diretiyor kartondan binalar

İhbarcılar sükün ediyor içimde

Kayboluşları yaşıyorum kendimde

Bir dönme dolap pervanesi gibi

Yükselip alçalan gelgitlere

Koşar adımlarla kaçıyorum

İmbikden düşen damlalar tıp tıp düşüyor

Sönüyor içimin dehlizlerindeki yangın

Bir akşamüstü ya da bir başka zaman

Arkama bakmadan koşuyorum

Bir yalancının bakışları deliyor gözlerimi

Tepkim var biliyor dehrin kalpazanları

Bir iftira gölgesi düşürüyor üstüme
Delişmen bakışların altında zaman
Sonsuza değin kusuyor içinin safrasını
Belimdeki kuşağın sarmaladığı yüreğim
Elimdeki yanan meşalelerin
Gölgelerle oynayışı gibi
Hoyrat döngüler süslüyor mabedimi
Hıncımı almış gibiyim devinen bu zamandan
Suçlular gibi boynu bükük

II

Yalnız ve sensiz
Dilekler cevapsız
Bilmem ki hangi boyuttayım
Unutmuşum sevgi dilini ben

Zaman bulamıyorum ayrılıklara
Sözlerin öldüğü gün
Durmadan kavisler çiziyor düşlerimde bahar
Koşuyor gözlerimin derinliğinde
Buyruklar çoğalıyor her taraftan
Eyvallah lebbeyk tüm çağrılara
Sükutumu haykırıyorum duyanlara
Tepkim fos dostluklara
Elimde bir meşale kaldırıyorum
Kaldırımlar yalnızlığımın şahidi
Yapayalnız bir yoldayım yürüyorum
Devam ediyor koşum

Ali Haydar TUĞ ve oğlu Osman Tuğrul TUĞ

6.

ALIN TERİ

Düşler de emek ister bilirsin
Türkülerin rengi çarpıyor duygularıma
Ayın kovaladığı geceye düşüyorum
Hüznün anlatılmaz yalnızlığı gibi
İçimde bungul bungul umut büyütüyorum

Yakinen bir gülümseme sesi
Ardında bir renk karmaşası gibi
Elimi tutuyorum ıslak yüreğim
Uygun bir zamana düşen ağıtlar gibi

Yalnızlığımı sarkıtıyorum

Düşlerime

Düşlerim savruluyor gecelere

Ateşi düşmüş algıların köz gibi harlanışı

Ne çok yıldız düşüyor denizlerin dibine

Alın götürün beni hasretim sevgiliye

Tahammülüm sınırdan sarsıyor bedenimi

Sınır ayaküstü şaklabanlıklarıdır ruhumun

Yağmur gibi yağıyor üstüme üşüyorum

Aylak bir bahar akşamı susturmaya çalışıyor hıçkırıklarımı

Soluk alışım bile çakır keyif yalpalıyorum

Yalnızlığım alıyor intikamını

Daha çok kalp kıracağımlı biliyorum

Bunu yüksek sesle haykırıyorum işte

Bir şeyler anlatır gibi ansızın sürçen dilim

Derinliğinde kayboluyor düşlerimin

7.

KAR II

Sevgili

Kar senden alır beyazlığını

Karnaval düdükleri kulağımda

Gecelere uzanan

Ayazı içimi ısıtır

Hatırladığım sabahın

Bir bakış ki hapseder gözlerimi

Uzarlarda bir bekleyenim mi var

Sonu gelmez geceden arta kalan zamanda

Yeryüzü bir kervansarayın askısında

Senden gayrı ne var ki bende

Sen gözlerimin feri gibisin

Senden alır beyazlığını kar

Medet ey yar

Ağyar

Yüreğim üşüyor

Beni de yanın al

Karlar da üşürmüş

Bir çocuğun bakışlarında

İçinde bahar geçen sözcükler kuruyorum

Çocukların haykırırları gibi düşüyor üstümüze

O yağmurlar ki utanır bir çocuğun gözyaşlarından

Sus dilekler dilediğim ben

Adına adaklar adadığım zaman

Karlar da üşürmüş gördüm

Dökülen gözyaşlarında annenin

Her yanım soğuk

Her kış baharın habercisi çocuk

Başlıyor yolculuk

8.

TARLA

Neler topladık avularımıza neler doldurduk

Avularımıza döküldü tortuları

Sonsuzluğa yakılan aşk şarkıları gibi

Taşkınlıklarımıza ne setler çektik

İçimizde büyüttüğümüz dağlar gibi

Sonsuz bekleyişlerimiz vardı

Koltuk altlarında

Taşıdığımız

Kavrulmuş yüzlerin silüetleri

Ardından koştığımız

Biriktirdiğimiz

Kadın posterleri gibi

Eleğimsağmalarla süslendi

Gökyüzü

Yeşermiş bir tarla

Arkasında bıraktığı

Kelepir birikintilerin

Suskun heyecanını yaşar

Sundurmaldan dökülen

Sönmüş bir kandil gibi

Uzayıp gider yolculuklar

Sonsuzluğun şarkısı gibi

Uyku devinimlerinde kalan

Nadasa bırakıp

Geçmişte unuttuğumuz tarlalar

Nasıl yeşerir bilmem ki

KAHRAMANMARAŞ VALİSİ EDEBİYAT YAPRAĞI

(YÜREK KIRAATHANESİ) STANDINDA

9.

SATIR ARASI DOSTLUKLAR

Kent soyluları varsillar

Çiçeği burnunda

Yılışık anamalcılar

Sonradan görme

Makam köleleri

Reklam şempanzeleri

Bir de satır arası dostluklar

Eriyen zamanın dehlizlerinde kaldı

Büyüyen arsızlığının beklentisini

Hatırlatır bana insanlığımın

Üstüme üstüme geliyor

Bakışlarda hüzün zamanı

Kır çiçeklerini özledim

Serçeler uçuyor içimde

İçimde büyüyor hatıraları

Bir de zulmü

Katil anamalcıların

Bu aksilikler niye

Kimin için

Neden bu coğrafyada

Sınırlar mı kaldı ki

Barkotlarla yaşam

Banka kartları deste deste

Köleleştirilen insanlık

Kahrolsun satır arası dostluklar

Özgürlük havarileri

Kara siyasa

Çelikten kafesler gibidir

Beyaz camların körlüğü

Gözlerin karanlıklar içindeki dansı

Üstüme üstüme gelir zamanın dehlizlerinden

Yeni dünyalar kurar

Ruhları kirli aydınlar

Yolunuz açık olsun

Direnen aydınlık

Yorgun

Yılgın zaman

Muhabbet savaşıları

10.

EN SON KURŞUNLAR SUSARMIŞ

Sen aylak bakışların kölesi

Kör kuyularda gizlenen

Araf sarhoşluğu bakışlarında

Körpe duygular yeşerir mi

Kahramanlar geçidi ülkemin kalyonları

Abluka altındayken

Misafirliğim bitti

Ha bugün ha yarın

Yolculuğun başlama zamanı

Ekin tarlalarında hasat bekleyen yürek

Albastıları kovalayan genç kızların şarkısında

Kaldı ki bunu bilen var bilmeyenler de

Sınır ötesi bir varış

Kutsalların öksüz bakışlarında

Düneye dair söylevlerin içinde anlatılan

Ayrıksı bir yıldız tutar gözlerimi

Yıllar Kamboçya tarihi ile başlar

Cezayir ağıtlarında yaşar

Say ki Bağdat Filistin Şam özgürlüğün adı

Hapsedilmiş inançların

Kavrulduğu soğuk düşlerimde

Kudüs özgür(mü) ya da Kâbe

Hapsedilmiş emperyal duygulara
Daha yüksek daha yüksek Babil kuleleri
Göğe şurda ne kaldı mezar taşları gibi yükselsin
Gökdelenler ufolar merhaba
Unutulmuş kavimlerin feryadı gibi kentler şimdi

Bir çocuğun düşlerini boğan gökdelenler
Kahramanların da öldüğü savaşlar
Kanguru sepetleri gibi göğsüme takılan silüetleri arzın
Düşlerin serseri kurşunları gibi susan

Az kaldı biliyorum
Susmaya
Kumsallarda ay'dan isimlerin ne önemi var
Ne Aydanlar boğulur insanlığın bağrında
Çocuklar gülüyor anne kucağın sımsıcak
Vuslat zamanı artık
En son kurşun gibi namludan düşer
Kuşlar susar
Çocukların yüreği gibi
Aklımda unutmadım Gazze kumsallarını
Bir çiçek gibi düşüyor bakışlarından
Unutmadım yalnızlığımı

Kahramanlar geçiyor ülkemin bulvarlarından
Küçük dilimi yutuyorum
Vay be ne de çok kahramanlarımız

Sus duymasın varsıllar belki borsaların dili çözülr

Dinledin mi ki bilmem

Barış ve demokrasi söylevlerini

Abluka altındayım unutma yüreğim

11.

VASİYET

Akşam bir konağın

Başka bir köşesinde üşüyen pencerelerden

Kırılmaz camların önüne konan kuş

Al bayrağını yürü/ özgürlüğe

Şafak sökmeye durdu

Kaldırımlar sarhoş geceler gibi gizlenir içimde

Ayaküstü konuşmalar zıpkın yemiş balıkların sancısı gibi

/sessiz

Aylak ritüellerin korkuluklara çarpan nefesi

Sonra bir ocağın tüten bacalarında kayboluşu zamanın

Bir söylencenin peşinde eskiyen yıllarıydı sanki

Bir vasiyeti gibi kulaklarımda sevgilinin

Anaç bir kalpazan çevresinde dönen şimendifer

Kompartımanlar asılır/ kampanalarda zaman

Söyleyecek bir şeyin kalmadığı an mı ki

Sönen alevlerin son dansı bu

Beni koyun en kuytu yere

Yeter ki durmasın içimdeki fırtına

Bu kalsın vasiyetimde

Ömür yitirdim bulunursa gönderin

Ayaküstü düş kurmak kalıyor

Yalnızlığıma

Ak sütü gibi annemin

Tertemiz

Zaafım

Kirlenmeden konakların dehlizlerinde

Yeni doğmuş bir güneş gibi taze

Saçlarındaki savrulması kalsın bir de

Gözlerim önce onu görsün

Seslerini hapsettiğimiz kuşlar okusun salalarımızı

Kimse duymasın

Bir de / Ağıtlarımda gizlenen bakışlarının sesi kalsın

Yüreğimde yol bulup koşuyor yıldı atlar gibi hüzün

Alın beni dağın yamacında yükselen/ gölgelerin altına

Yanağından aksetmiş bir gülün dallarından taşlar yapın

Kulluğum bu kadar işte

İzin verildiği kadar

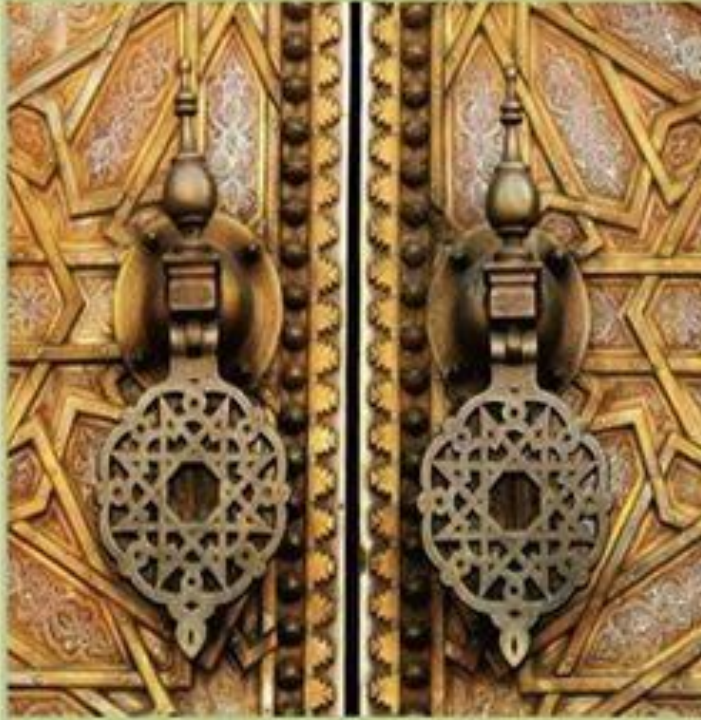
Haydi geceler bana eyvallah

Yorgunum

Mevsim sonbahar

ISSN : 2148-1520

geni
edebiyat yaprağı

*Söylesene Vera !
Çocuklara sıkılan hangi kurşun kahpece değil ki...
Nazım Hikmet Ran*

öykü
Ali FERİD
Abdullah ADIYAN
Ali Hacıoğlu TÜG
Ali DULGER
Fahri YILMAZ
Davut GÜNER
Gökhan GÖKSÜN
İbrahim UZUNCI
Mehmet GENÇİ
Mehmet MURTAZ
Nevan İBRAHİM
Nevan KIRGINCAR
Hüseyin GÖK
İsmail OKUMUŞ
İbrahim ALIYANDI
Rana İsmail DEĞİRMENÇİ
Hikmet Ahmet GÖZBÜYÜK
Süleyman ELİBİSTANLI
Şahin KÖK
Seyhan ERENBA
Taylan İSKİ
Yasin MURTAZ
Yazar İsmail GÖZMİR

deneme
Ali Kemal NACARÖĞÜ
Hüsnü ERERHA

deneme
Naim SAADİ
Levent AZİZGÜNEY

öykü
Rana İsmail DEĞİRMENÇİ

öykü
İsmail İsmail ve diğer yazarlar
Mustafa OKUMUŞ

deneme
Levent SAADİ

Görsel
İsmail KANER AKINCI

sayı 3

mart-nisan

sanat-edebiyat-kültür
dergisi

YÜREK KIRAATHANESİ SAHİBİNE DOSTLARINDAN

BİR ADAM DÜŞÜNÜN!

Mustafa Çelebi ÇETİNKAYA

Ali Haydar TUĞ'un Ardından...

Bir Adam Düşünün!

Gayesi insan, kudreti iman olan bir adam! Adının tabelalarda, teşekkür pankartlarında olması için değil, adının hizmet edenler listesinde olması için sanata ve insana sevdalı bir adam! Ömrünün yarısından çoğunu Edebiyata sadakat ve vefa ile geçirmiş, bu uğurda sayısız başarılı işin altına imzasını atarken mütevaziliğinden zerre ödün vermemiş bir adam!

Bir Adam Düşünün!

Memleketin dört bir tarafında aşkla görev yapmış ve her yerde canına can kattığı insanlar olmuş bir adam! Ömrünün son deminde yaptığı işin adına Edebiyat Yaprığı dese de, yaprak yaprak değil, cilt cilt anlatılamayacak kadar kalbi emin bir adam!

Bir Adam Düşünün! Adı Ali Haydar TUĞ olan...

Bıyıklarımın yeni terlediği, üç beş mısrayı alt alta getirdim diye kendimi şair sandığım bir dönemde ama şairliğimin zerre esamisi okunmazken yazdığım üç beş satıra kıymet verip elini uzatan bir adam! O elde abilik olan, hocalık olan bir adam! O el ile bana geniş bir okyanusu gösteren bir adam!

Yazdıklarımı gizli gizli daktilo ile temize geçer sonra onları saklardım. O adam ki bu böyle olmaz deyip el koydu ruhumun gizli yanlarına. O gizliliği nasıl anlatırım onu gösterdi. O anlattıklarımı nasıl sunarım bunu öğretti. 2000'li yıllara girmeye daha çok varken onun verdiği güç ve destek ile yazdıklarımı gazete köşelerinde buldum. Sadece şiir kavramını bildiğim o kısır dönemde yolumu açan, ışık olan, nefes olan bir adam. Türkiye'de gazeteciliğin medya patronlarının elinde olduğu o kısır dönemde kaç sayı gazete çıkardık, kaç dergi çıkardık, bu güzel amaç için kaç kez sabahlara kadar daktilo başında sabahladık hatırlamıyorum. Öyle güzel anıların içine kattı ki kendini.

98 yılının başları ve Ankara'da bir ofis. Bir yanımda Ali Haydar Tuğ, bir yanımızda Rahmetli şair Mehmet Akif İnan. Saatlerce süren şiir sohbeti, sohbetin içinde bilginin ve fikrin zirve yaptığı anlar. Kim bilir kaç gence önder oldunuz, kim bilir kaç gencin hem ilim hem sanat yolunda ufkunu açtınız. Kim bilir kaç gence umut etmeyi ve o yolda başarmayı öğrettiniz.

Bir Adam Düşünün!

Ömrünün son günlerine kadar Edebiyata sıkıca sarılmış, bu sevdadan bir gün geri adım atmamış, sevdasına sadakatle bağlı kalıp, bir gün bile ihanet etmemiş.

Sinirlenmeyen, kızmayan, en zorlu vakitlerde, en olmaz denecek güç anlarda dahi sabırla sükût edip, “olur inşallah” diyerek her şeyi sakinlikle ve şükürle karşılayan bir adam.

Türk Edebiyatının temel taşı olmuş bütün ustaların hayatını hıfzetmiş, onları anlamış bir adam. Sanatın sanat için olduğunu kabul ederken, sanatı insana faydalı hale getirme telaşında bir adam!

Bir Adam düşünün 2018 Ekim ayında aramızdan ayrılan!

Ardında ailesini, sevenlerini ve edebiyat camiasını gözü yaşlı bırakan.

Ama hani görseydi eğer, sakince tebessüm eder; “üzülmeyin geçecek inşallah” derdi.

Bu alemde bir Ali Haydar Tuğ gelip geçti. Onun izinde kalemin kudretini öğrenenlerden sadece birisiyim ben. Kim bilir hangi diyarlarda daha kaç neferi gözü yaşlı kaldı. Lakin biz ondan aldığımız, öğrendiğimiz bu aşk ile devam edeceğiz.

Bir Adam Düşüneceğim hep!

Saygıyla anacağım, duayla yad edeceğim bir adam!

Ben ne yazarsam yazayım, göz ucuyla bakıp “biraz çalışmamız lazım” diyecek yine.

Ruhun Şad Olsun. Mekânın cennet olsun.

Sen İyi ki vardın, iyi ki tanıdım, iyi ki hayatıma kattın kendini ve fikirlerini

Ben bir adam düşünceğim hep...

YÜREK KIRAATHANESİ SIZLIYOR

Rânâ İSLÂM DEĞİRMENCİ

Merhaba,

Bir şehri anlatmak nereden başlar? Ya da bir insanı... İnsanın şehirlere bıraktığı iz midir yürek yakan; yoksa şehirlerin insanlara bıraktıkları mı? Sorular o kadar iç içe girer ki; bazen insan, şehrin içinde midir, yoksa kendi içinde onlarca şehir mi yaşar / yaşatır? Bilemez. Bilemeyiz... Yüreğinin tir tir titremesine ya da çayır çayır yanmasına karşılık bu düğümlemiş soruların tam bir cevabını yıllar geçse de bulamaz insan... Bazen, tam buldum der; yüreğini dağılayan bir haber alır!..

Geçtiğimiz hafta sonu kırk yılı aşkın seyahatlerimden birini daha gerçekleştiriyordum; vakit akşama doğru ilerliyordu. Bir an irkildim ve ürperdim. İçimdeki o yanık ses diyordu ki:

“Senin alın yazın sadece anları okuyup okuduklarını yazmak değil. Anlamıyor musun? Daha küçücük bir kızken yine böyle otobüs seyahatleri yapardın ve kilometre taşlarını okumak için çırpınırdın. Evet, yazıyı okumaktır “yazın”, bunu anlamışsın, ta o levhalardan şu zamana kadar da... Eksik kalmış anladığın; bir görevin daha var: Bir yerde uzun süre oturmak, durmak yok sana. Sen yolcusun, bunu anla... İç ve dış yolculuk seni sen yaptı / yapıyor / yapar. Sen yolcusun; bu yolculuktan sıkılmak, hayıflanmak yok. Sen Yolcusun!”

Evet, ben bir yolcuymuş ya da namı diğer Seyyah. Seyyahlığı da kabul edeli hayli zaman oldu aslında. Fakat bu kabul ediş hafif efkarlı, biraz buruk ve çoğu zaman yüreğimi ezici... Ama bu yolculukta yüreğimden duyarak “Sen Yolcusun!” diye beni titreten ses, hayatımda ilk defa yüreğime su serpti; evet ben yolcuymuş, tüm yolcular gibi... İç ve dış şehirlere; yüreklerden yüreklerle, anlardan anlara, yazılardan yazılara, kiraatlerden kiraatlara hiç yorulmadan, hiç şikayet etmeden “anları yazıya döküp de hayata renk katmaya nefer edilmiş Yolcu!”

İşte, bu duyuşu, bu duruşu içinde hissedilen bir yolcu olarak karşınızdayım. Size yüreklerden, yüreğim kiraathanesinden, “YÜREK KIRAATHANESİ”nden bahsetmek için hem yürek şehrinizin hem de benim benlik şehirlerimden yürekli şehriniz Kahramanmaraş’ın kapısını tıklatan bir yolcu...

Kahramanmaraş’ın kapısını hayatımda birkaç kez tıklattım... Ama şehir o kadar asil ve cömert ki; ben hiç durmadan başka diyarlara yolculuğumu sürdürürken o da benim yürek şehrimin kapısını, hiç ummadığım yer ve zamanlarda, birkaç kez tıklattı. Kahramanmaraş’la benim, zamanı geldiğinde, her biri birbirinden anlamlı güzel sebeplerle vuku bulan / bulacak karşılıklı kapı tıklatmalarımızın, kapıları sonuna kadar açışlarımızın hikayesini sizlerle paylaşacağım... Sadece benim bu şehirle buluşmalarının adlarını zikredeyim sizlere:

Kahramanmaraş’ın ismini ilk kez; ilk kez gurbete çıktığım (Kars’tan Adapazarı’na 17 Yaşında yola çıktığım) zamanda yüreğimde katmerlenen, gurbet üzerine gurbeti tattığım bir anda, Han Duvarları’nda duydum: “Maraşlı Şeyhoğlu Satılmışım ben...” Kim bilir, Maraşlı’nın kara haberini o genç yaşında kendi bahtımın karalığı gibi mi anlamıştı yüreğim? Ya da “gurbet muttasıl beni içine mi çekmişti?”

Çekmiş olmalı ki; o şiirin üstünden tam yedi yıl geçti ve ben genç bir öğretmen hanım olarak kendimi Kahramanmaraş’ın içinde buldum... Artık şehrin içindeydim. O yaşına kadar tam dokuz şehir görmüş bir nisa için Kahramanmaraş her hali, her duruşu, her yanı ile hazine idi... Tabii bir yandan da genç öğretmen genç öğrencilere rehberliği öğreniyordu, yine bu şehirde. Allah’ın bir lütfu olarak genç memur, babası ile aynı yerde memuriyeti yakaladı. Annesi ile de yedi sekiz yıl sonra tekrar buluştu.

Ama bu gurbet ailesinin çilesi burada da bitmedi. Tabii, bu mağrur ve müşfik şehir, asaleti ile gurbetçilerin yarasını saracak kocaman yürekli aileleri, dostları hediye etti yaralı aileye.

Yolcunun yolculuğu devam etti; aldı şehirden oyma sandığını yanına, doldurdu tüm renklerini sandığının içine, çıktı gitti şehirden, yeni şehirlerin kapısını tıklatmaya doğru. Aradan epey bir zaman geçti; o çiçeği burnunda öğretmen yirmi dört yıllık öğretmen oldu ve hasret şehirlerinden Anadolu'nun kalbi Ankara'ya geldi. Senelerce sessizce yazdığı "Alnının yazısı" yazıları da hayli birikmişti. E hayat da oldukça yol almıştı. Bir gün hanım Nâr-ı Beyzasını yazdı (Hayata Dair Denemeler) ve Server Vakfından içeri girdi; başladı kendini, yazısını, yolculuğunu anlatmaya... Anlatırken, başlangıçta fark etmediği iki güzelliği anlattıklarının arasında bir anda fark etti. Fark ettiği anda gözlerinden yaşlar süzüldü... Konuşma yaptığı oturma başkanı Kahramanmaraşlı bir Milletvekili idi (Sayın Mehmet Ali BULUT). Sonra dinleyenler arasında da biri vardı ki bu "Dinleyici", Narı Beyza yazarının o günden sonra yürekli yol arkadaşı olacaktı...

Hiç biter mi bir ŞEHİR ile bir İNSAN'ın vuslatı? Bu hanım, birkaç şiirini de "El Yüreği Tutunca" ismi ile kondurmuştu gönüllerin tellerine, yüreği titreyerek... Bir gün, hiç ummadığı bir vakit, hiç hayal edemeyeceği bir sesle güçlendi... Ses, Şiirin Ak Saçlı Kartalı Bahaettin KARAKOÇ'un sesinden başka bir ses değildi? Diyordu ki şu yolcuya: "Şiire devam et, yüreğinden süzüldüğü sürece." Tabii, o eli öpülesi Ustanın şu biçareye yazdığı öğütler, destek ve ilham verici sözleri bu kadar değil elbet. O gani gönüllü Ustamı da anlatacak an gelir mutlak...

Biz Kahramanmaraş'la yolcunun nereden, nasıl, ne diye tanıştığını ve neden hiç kopamayacağını yazmaya uğraşyoruz dilimizin döndüğünce... Evet, onca yazdık, çizdik dedik. Ama bu yazıda dilimiz dönmüyor... Çünkü yüreğimiz yanık! Yürek Kiraathanesi Viran! Hani, Server Vakfında biz yazımızı anlatma telaşı içinde iken bir "Dinleyici" var demiştik. O dinleyici, sıradan bir dinleyici değildi. O dinleyici "yüreği ile hayatı, insanı ve şehri" derinden dinleyen; insanların kalbini gözlerinden yüreğinin gözü ile okuyan "Yürek Kiraathanesi"nin sahibi Ali Haydar TUĞ abimden başkası değildi ki... Narı Beyza Yazarı, konuşmasında "Kahramanmaraş benim için çok şey ifade ediyor ve oturma başkanımın da –ben bilmeden- Kahramanmaraşlı olması bir takdiri ilahi, bir güzel sebep; tüm bunları yaşamamın mutlaka bir sebebi var" demesini öyle derinden dinlemiş ve o yüreğin çırpırışını kendi yüreğinde öylesine yakından hissetmiş ki konuşma bitiminde Ağabeyi, kızkardeşine:

"Sen fahri Kahramanmaraşlı olarak gel, benim Yeni Edebiyat Yaprağı Dergimde yaz. Ben Kahramanmaraşlıyım ve bu dergi benim" deyivermiş.

İşte o gün başladı (13 Ekim 2013) Ali Haydar TUĞ isimli "YÜREK ADAMI" ile tanışıklığım ve hayat yolculuğum. Aynı dergide (Dergimizde) yazdık aylarca. Ve hayatımda ilk kez, ben kendimi bir şehre, bir şehrin sakinlerine böylesi yakın hissettim onun sayesinde... Tanışıklıktan çok kısa süre sonra "bilmem ki hangi sebeple ve hangi dem" gönülden "ağabeyim" oluverdi. Onu karşılaştığınız her olayda, her durumda yepyeni bir yönü ile yeni baştan tanır ve ona hayran olurdunuz... Onun da hayatında birçok ilki var, şüphesiz çoğu kimsenin hiç bilmediği: Edebiyat dünyasına, sağlık dünyasına, memuriyet, siyaset, sendika dünyasına, gönül coğrafyasına, insana, yüreğe kattığı onlarca, yüzlerce hazine var... Ama öylesi bir tevazuu, öylesi bir sabır ve tevekkülü vardı ki o koca yüreğin, öylesi büyük bir yüreği vardı ki o insanlık timsalinin; bunca çilenin, ilklerin, eserin, gayretin, insani zenginliğin bir insanda toplanmış olabileceğine –onu yakından ve derinden tanımadıkça- imkan ve ihtimal veremezsiniz. Ulusal Kahramanmaraş Kültür ve Kitap Fuarına (ilk üçüne, sonra katılmadım) babamın ve benim görev yaptığım Kahramanmaraş (ve/ veya yetkilileri) değil; bizzat Ali Haydar TUĞ Ağabeyim

beni çağırırdı -tam da üç kez-. Ve ben, her defasında bir kardeşin, bir ağabeyine koşuşu gibi davetine icabet ettim, ağabeyimin. Çünkü onun yanı ve “Yeni Edebiyat Yaprağı” benim ailemdi. Fakat 3. gidişimde daha iyi fark ettim ki; ağabeyimin bulunduğu bu stant aslında tam tamına “Yürek Kiraathanesi” idi. Ağabeyimin yüreği ile davet edişinden olduğu açıkça belli olarak, yürekleri yüreklice okumayı bilen ağabeyim gibi yürekliler, hiç de büyüklenmeden; yaşça başça büyüğüm demeden, bu kiraathaneye (Yeni Edebiyat Dergisi stantına) uğruyordu. Bu yürekli “hane”yi tesis eden ağabeyim Ali Haydar TUĞ’dan başkası değildi ki. Onun sayesinde oğlu, kızı ve eşi ile tanıştım. Onlar da evin reisi gibi tam manası ile yürek abidesi, TUĞ gibi insanlar. Onlar da benim ezel ebed dostum, kardeşim ve ailem.

Dediğim gibi başta ailesi, ben ve sevenleri olmak üzere edebiyat, kültür, siyaset, sendika, sanat, cemiyet hayatı hatta ve hatta insanlık çok büyük değerini kaybetti. Üstelik, üzülmeye beyan etmeliyim ki hem de, yaşarken böylesi bir cevherin değerini kıymetini bilemeden... Affet ağabeyim, kıymetini bilemedim... Başımız sağ olsun. Allah ağabeyime rahmet eylesin. Mekanı cennet olsun... Muradım odur ki bütün yüreğini ortaya koyarak ve -maddi manevi- tek başına çabaları ile yaşatmak istediği “YENİ EDEBİYAT YAPRAĞI” dergisi onun anısına yaşar. Ben kendi adıma, bu dergiyi ve ağabeyimin adını yaşatmak üzere dergi için elimden geleni yapmaya bir KAHRAMANMARAŞLI olarak hazırım.

Bu dergiyi -özellikle de oğlu öncülüğü ile- yaşatmak; -ALİ HAYDAR TUĞ ismi ile gönüllerde daima yaşayacak “YÜREK KIRAATHANESİ”nin sahibi, şehirlere ve insanlara müstesna örnek teşkil eden “İNSAN” için- bizim boynumuzun borcudur...

Bir şehri anlatmak nereden başlar? Ya da bir insanı... İnsanın şehirlere bıraktığı iz midir yürek yakan; yoksa şehirlerin insanlara bıraktıkları mı?

“Ağabeyim, keşke bu sayfada yazdığımı görseydin, ne de çok sevinirdin! Fakat üzülme, YÜREK KIRAATHANESİ’ni yaşatacağım; yüreklerin, insanların, şehirlerin hatırına... Bak, onun için buradayım!”

Evet, ben yolcuym; tüm insanlar yolcu! Ama bazen yüreklerin sızısını dindirmek için yüreği dağılayan haberler almadan yolcuları ve yolları mamur etmek; yolcuları ve yolculukları tam zamanında ve gönülden sevindirmek gerek...

İNSAN ve ŞEHİR Yolcusundan, şehrim ve şehirlere selam ve saygılarımla...

AZİZ DOSTUM...

ALİ ÖZKANLI

MEKÂNIN CENNET OLSUN...

İnsanlar vardır; sözü, özü ve yüzü insana huzur verir. Kişiliği, duruşu ve konuşması ve davranışları muhataplarında olumlu intiba uyandırır.

Yakın zamanda ebedi âleme yolcu ettiğimiz Ali Haydar TUĞ üstadımı kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşıyorum. Adam gibi adamdı rahmetli. Fikir ve dava adamlığı, beyefendi kişiliği, naifliği, edepli şair duruşuyla bir Anadolu ereniydi, gül yürekli gönül insanıydı.

İlk tanıştığı insanlar, yazar ve şair kişiliğinin verdiği naiflik ve zarifliğini, samimiyetini, kurduğu sıcak iletişiminden hemen fark ederlerdi. Nazik üslubu, tatlı dili ve güler yüzüyle gönülleri fethederdi. Günümüzde en çok ihtiyacımız olan erdemli, edepli, irfan sahibi bir edebiyatçıydı.

Anadolu'da dergi çıkarmak öyle kolay bir iş değil. "Edebiyat Yaprağı Dergisi" ile insanların yüreklerine dokunmaya çalışıyordu. Ve bunu da en güzel şekilde yapıyordu. Kendisinin insana verdiği değer, ekip ruhu, paylaşma ve yardımlaşma gibi özelliklerinden bir kaçını ilk aklıma gelenler olarak söyleyebilirim. Yazarlar ve şairler yatağı olarak bilinen Kahramanmaraş'ta, gönül güzelliğini ve yüreğinin sesini insanlara en güzel ve faydalı bir şekilde ulaştırmanın çabasına girmişti. Tam bir edebiyat sevdalısıydı. Onun çalışmalarını gördükçe yedi güzel adamın kutlu izini sürdürmesine çok seviniyordum. Bu işler sevda işidir, derdi olmayanlar bu işleri yürütemezler.

Kahramanmaraş kitap fuarına her yıl katılır, rahmetli ile mutlaka görüşürdüm. O engin yüreği, cömertliği ve misafirperverliğini her zaman gösterir, yakından ilgilenir, çay içirmeden, yemek yedirmeden asla göndermez, ev sahipliğini en güzel şekilde yapardı. Sohbetimiz öyle güzel geçerdi ki zamanın nasıl geçtiğini anlayamazdık. Standa gittiğimde, hocam beş dakika bir dostumu ziyaret edip döneceğim demiştiniz, bir gittiniz pir gittiniz diye arkadaşlar takılırlardı.

Güzel gönüllü insanlarla muhabbet yapmanın tadını anlatmak çok zor. Ancak bunu yaşayanlar bilir. Rahmetli ile kitap fuarları vasıtasıyla her görüşmemizde mutlaka rahmetli sendika başkanımız yedi güzel adamdan biri olan Mehmet Akif İNAN üstadımızı rahmetle anardık. Şimdi de Ali Haydar kardeşimi rahmetle anıyoruz. Ruhu şâd mekânı cennet olsun...

ALİ HAYDAR TUĞ
ARSLAN YÜREKLİ ADAM

MEHMET ALİ ABAKAY

Şehir Araştırmaları Merkezi hususunda çalışırken, illeri gezip, yerinde araştırmalar yapma ihtiyacını çok duyduk. Ashab-ı Kehf araştırmalarımızı Tarsus-Afşin-Diyarbakır ekseninde yürütürken, Maraş'a uğramamak olmazdı. "Maraş Bir Tutam Maraş" makalesini kaleme alırken Afşin'e gittik.

Yerel Afşin gazetelerinin birinde hakkımızda kaleme alınan makaleyi, gazete idarehanesi pazar günü kapalı olduğu için temin edemediğimiz. Hayra yorumlanmayacak makale için üzüntülerimizi oradaki yetkililere ulaştırılması için bir dostumuza iletmiştik.

Yapılacak bir toplantı için davet aldığımızda Ali Haydar Tuğ ile tanıştık, Ankara'da. Edebiyat Dergisi çıkardığını öğrendik, sohbet esnasında. Masamızda sonradan Maraşlı olduğunu öğrendiğimiz bir yazarla daha –Nevzat Kırkpınar- görüşme imkânımız oldu.

Ankara'da gece boyunca koyulaşan sohbet sonrası, Yeni Edebiyat Yaprığı Dergisi'nin basımı için Eskişehir'e gideceğini belirtti. O, Eskişehir'e, ben Ankara'da kalacağım otele gitmek üzere vedalaştık.

Sağlığının el vermediği, kalbinden şikâyeti olduğunu gizlememişti. Çankaya'da kitap-cafe karışımı mekânlardan birine giderken oldukça molla verdik, yürüyüş esnasında. TYB'ye giderken, kapalı olduğunu görünce, ticarî araç tutma isteğini gizledi, fazlaca uzak olmayan mesafe için.

Aradan uzun zaman geçti, görüşmemizin üzerinden. Maraş'ta yapılacak ilk kitap fuarı için daveti olmuştu. İlk oluşu sebebiyle kıramamıştım, kendisini.

Yazdığımız kitaplar her ne kadar şehirleri konu almaktaysa da nihayetinde ana merkezinde "Diyarbakır" yer almaktaydı. Kitap Fuarı'na sabahleyin vardık. Oldukça geniş bir park içinde yer alan mekân'da bekledik. Kendisi geldi, Yeni Edebiyat Yaprığı ile. "Yaprak" bana, Orhan Veli'nin dergisini anımsattı, günlük Diriliş'i hatırlattı. Dergi, çok yapraklı, oldukça imzaya sahip görününce Ali Haydar Tuğ için düşündüğüm olumsuzluktan, utanmadım değil.

Yeni Edebiyat Yaprığı Dergisi Standı, en çok kalabalığın olduğu stand olarak hafızamda kaldı. Gelen her ismin uğramadan edemediği, sohbetin eksik olmadığı alanda kendisi olana ve bitene dair oldukça sabırlıydı. Biz, civanmert yazarın derginin sayılarını herkese dağıttığını görünce şaşırmiştık. Şair ruhlu yapısı, nezaketi elden bırakmayan duruşu, kimseyi incitmeyen konuşması ile Ali Haydar Tuğ'u tanımamıştık, Ankara'da.

Otelde kalmamıza müsaade etmemiştik, kızmıştı açıkçası: Benim için saatlerce yol gelmişsin, otelde kalmana nasıl müsaade ederim? Maraş'ı gezip dolaşırken açıklamaları oldukça kısa ve özdü. Bizim Şairimiz Sezai Karakoç'un neden sevildiğini bir daha anladım, Maraş'ta. Ortaokulu yatılı okumuştun, Maraş'ta. Onun hatırına düzenlenen sempozyumlar vardı. İki sempozyumu da kitap olarak almıştım.

Nuri Pakdil, Özdenören Kardeşler, Necip Fazıl Kısakürek, ACZ-Abdurrahman Cahit Zarifoğlu, Erdem Bayazıt olmak üzere onu aşkın ismin kitaplarını daha önce Şehir Araştırmaları Merkezi için temin etmiştim. Serdar Yakar ile tanıştırmıştı, kendisi. Sonrasında Duran Boz, İnci Okumuş, Ümit Parsıl, Mortaş Mehmet, Rana İslam Değirmenci, Sinan Karakaş, Özkanlı Ali, Metin Acıpayam ve diğer isimler. İsmail Killoğlu, Osman Sarı stantta iken ismini bildiğim, çalışmalarını okuyup tanışmamış olduğum kalemleriydi, Maraş'ın.

Maraşlı Ali Büyükçapar'ın bir ara adresime gönderdiği şiir kitabı vardı, ücretini ödeyemediğim. On beş yıl sonra olmalı, özrümü beyan edip yazdığım kitaplardan vererek helallik diledim.

Yaşar Alpaslan'ı tanıdım, kısa süre içinde. Birçok kaynak eseri hediye etti, şahsımıza.

Hafızamızı yoklasak, notlarımıza baksak birçok ismi hatırlamamak olmaz. Biz de İhsan Süreya Sırma Hoca'yı standa getirerek dostlarla tanıştırdık, bu arada.

Merhum Karakoç'un Kartal Bakışlı Kardeşi ile orada tanışma imkânı bulduk. Yazar Ehramoğlu ile diğer isimlerle tanıştık, Maraş'ın Bilge Şairi Arif Eren ile tanışmamız, dostluğumuz bu stantta başladı.

Yeni Edebiyat Yaprağı, Esselam, Alkış, Usare olmak üzere birçok dergiyi temin kendisinin sayesinde oldu.

Maraş'ın ilk kitap fuarından ayrılırken ikincisine sözleşmiştik. İkinci fuara gelemeyişimiz telefonla bildirirken, üçüncüsüne söz vermiştik. Üçüncüsünde iki gün kalma şartıyla katıldım.

Şiir kitabını bekliyordu, fuarın ortasında. Yetişmesi gereken kitap, kaldığımız gün gelmemiştii, orada bulunduğumuz süre içinde gelmeyişi canını sıkıyor muydu? Belli etmiyordu, aslında. Dergisinde gönderdiğim çalışmalarını bir bir yayınlanmıştı.

Bize düşen kendi biyografimize Yeni Edebiyat Yaprağı'nı not düşmek oldu.

Üçüncü gün fuardan ayrılırken Maraş Dondurması'yla uğurlandım. Otogara kadar gelmesini ben istemedim, açıkçası. Rahatsızlığı sebebiyle uğurlayamayışına üzülmüştü. Dördüncü Kitap Fuarı'na katılmadık, nedense. Kendisi çok istiyordu. Yeni kitap yayınlamamış olmam, çalışmalarımızın yayınevinden çıkmamış oluşu, Şehir Araştırmaları eksenli araştırmalarımızın çoğunlukta bulunuşu, katılmamızın önünde engeldi, açıkçası. Fakat bir dostu görme için fuar bahaneydi, açıkçası.

Hazırlıklarımızı yapıp bir günlüğüne fuara korsan yazar olarak katılma arzumuz, yerine gelmedi. En az ayda bir hal hatırını sorma amaçlı telefon açmamız bile kendisini yoruyordu. Bundan duyduğu sevinci, moral desteği sebebiyle konuştukça konuşuyordu.

Diyarbakır'da Sur Olayları başladığında Maraş'ta bir kardeşi olduğunu belirtmişti. Teşekkür etmiştim, kendisine. Kalacak birçok yerin varlığına bir yeni yer daha eklenmişti. Kimse şehrini kolay kolay terk etmezdi, ne olursa olsun. Teşekkür etmiştim, kendisine. Şehrime davete ne kadar sıcak bakmış olsa bile gelememesi üzücüydü. Aracımızla kendisini alma teklifine yanaşmamıştı.

Bu dost insanı, gönül adamını kendisi aracılığıyla tanıştığım genç bir kalemden Hulusi Eryılmaz'dan-Cevdet Rıza Ehramoğlu'ndan öğrenince "Neler kaleme alabilirim? " diye düşündüm.

Elimde çıkan kitabı yok, şiirlerinden bir seçki sunayım.

Bu akşam vefat haberini alınca, "Gönülden kaleme yansıyanları dile getireyim, rahmet dileme adına." diye düşündüm.

Şehir Araştırmaları Merkezi'ne kattığım yüzlerce kaynak esere katkısı oldu, kendisince.

Şimdi rahmet diliyoruz, kendisine. Sevenlerinin başı sağ olsun. Sağlığımız el vermiyorsa dahi böyle bir insanın taziyesine gitmemek olmaz, arslan yürekli bir adam idi, o yalnızlık içre.

Güzel bir insandı, biz kendisini böyle bildik, böyle yazdık.

BİZİM GİBİ O DA GURBET KUŞUYDU

RÜSTEMAHMET GÖZÜBÜYÜK

Bizim gibi, o da bir gurbet kuşuydu. Burnumuzu sızlatıp, yağmur ekip gözlerimize, asıl yurduna döndü işte.

Mağfiredilemekten öte ne denilebilir ki, ecelimmüsemma mukadderat.

Rahmetli babası Osman Tuğ Hoca'ya diz kırıp elifba okumuşluğumuz var. Yetmişli yıllardı, köyde de şehirde de ailecek görüştüğümüz ender insanlardandı.

Aynı sokakta otururduk. Orta okul döneminde sık sık evlerine uğradım. O dönemden şimdi isimlerini hatırlayamadığım birkaç kişi ve rahmetli edebiyatçı yazar Feramuz Aydoğan Abi'nin ve Ali Haydar Tuğ Abi'nin ruhumuzda iz bırakan daktilo seslerine karışan heyecanlı konuşmalarıydı. Dergilere yazı hazırlık çalışmalarıydı sanırım.

Daha sonraları Milli Türk Talebe Birliği'ndeki faaliyetleri... Sonraları, hayat her birimizi bir yana savurunca uzun süre görüşemedik fakat her memleket ziyaretimizde ilk aradığımız kişi olurdu. Mütevazı, beyefendi kişiliğiyle hep yanımızda bulunmuş ve her zaman iyi bir dost olmuştur.

Ali Haydar Abi, zihnimizde; kültür, edebiyat ve millet-medeniyet kaygısını imleyen duruşuyla her zaman müstesna bir yer işgal etmiştir. Memleketim Kahramanmaraş'ın yazar ve edipleriyle aramızda köprü olmuştur.

Yazın hayatımızda bizim için güzel bir örnekti. Köylüm, şair- yazar Ali Haydar Tuğ Ağabey'e Rabbim rahmetiyle muamele edip cennetine alsın inşaAllah.

“PERİŞANIM”*

Ali Haydar TUĞ ve Ahmet YÜZEROĞLU ile YÜREK KIRAATHANESİ'ndeyiz. “PERİŞANIM”ı konuşuyoruz. Neden mi gülüyoruz? ‘Hiç...’

RÂNÂ İSLÂM DEĞİRMENCİ

Bismillahirrahmanirrahim

“Allah’ın selâmı üzerinize olsun...” Bir yürek, sessiz ama mütebessim, ona her dem yeniden tazelik getiren selâm ile selamladı yazıyı...

Yaşı, çocuktan ihtiyara doğru hızla akıp gitse de, hep çocuk kalmayı seçmiş yüreği, küçük bir serçenin yüreği gibi her zaman pır pır ederdi. Bu yolculukta da aynı oldu.

Hayat yolunda giderken, çocuktan hanımlığa uzanan her adımında; okumanın, yazmanın, ânların, renklerin, nefeslerin, yol levhalarının, şehirlerin, kitapların, insanların ve yüreklerin sırlarını keşif için çarpardı yüreği. Sanki ona öyle gelirdi ki; yüreği bütün bu hazineler için, bu hazinelerin sırrını okumak için yaratılmıştı. İşte bu tatlı sezikle, Allah’ın kullarına bahşettiği her yeni güne “merhaba” der, yaratılmışların hepsini huşû içinde selamlardı. Biliyordu, “hiç”ti; ama “hiç”i anlamak isterdi şu canı.

İki binli yıllar içinde nefes almaya çalışan yüreklerdendi o da. Bazen, bu yılların insana “hiç”liğini unutturur yaldızlı etiketlerine, böbürlenmiş mevkilerine, insanı kendinden geçiren maddî güçlerine kendini bilmez birçok kul gibi kapılsa da; tam iç sıkıntısının arttığı bir demde, yüreği çocukça ama içten bir titreme ile tekrar sarsılır, onu “hiç”lik için uyandırır. Yüreği ona, yüreğinin büyük bir hazine olarak kalabildiğini fısıldardı içten içe. Bu fısıltıyı duyuyor ve insanlığın iki bin yılı devirmesine inat, yüreğinin taze kalması ve taze kalabilmiş, tazelenen yürekleri bulabilmesi için cesaretle çırpınıyordu. Yolunda giderken kul olduğu için noksanları olsa da, Allah’ın hazinesinin ve rahmetinin sonsuzluğunu da görebiliyordu. Şükür...

Yüce Mevlâ’nın ona verdiği en büyük iki hazinenin de hep farkında olmuştu: Küçüklükten beri, “yazısı”nı hem okur, hem de yazardı; aklının ve o küçük yüreğinin yardımı ile. Yüreğinin bir yandan daima çocuk, öte yandan, çoğu zaman güçlü kalışının sırrının, yazmaya ve okumaya her daim sevdalı oluşunda saklı olduğuna inanmıştı.

Her doğan gün, “hiçliğine, yazısına, okumalarına, yüreğine ve yüreklilere” selâm ile güne başlar; Allah’ın yoluna yazdığı tüm renkleri, levhaları, gizemleri okumaya; okuduklarını hâl dili ile diğer yüreklerle paylaşmaya özen gösterirdi. Çoğu zaman, söz ile dillendirmezdi ama her

yeni güne, her yeni âna, her yeni yürekle tanışmaya “içi pır pır eden yüreğinin sessiz ama gülümseyen” selâmı ile başladılar. Bu selâmdı ki onu, “bitti dediği ânlarda yeniden taze başlangıçlara” gark ederdi.

Ramazan günleri yeni bir yıla tazelenerek başladığı, onun en yürekli, en leziz günleriydi. Bu günler, yüreğinin güçlenmesi, “hiç”liğini iyi kavraması için yeni fırsat demektir onun için. Ta çocukluktan beri, “Elifba”yı sökmeyi, tecvidli ve hızlı Kur’ân okumayı, annesinin insanlara nasıl ve neden yürekten yardım ettiğini, ramazan sofralarının bereketini, içten gülümsemeyi, namazın ve duanın sırrını, hadislerin ve sünnetin fazlını hep bu mübarek günlerde hem keşfetmiş hem de bir yılı dolduracak, hatta ömrünü kaplayacak alışkanlıklara dönüştürmeyi bilmişti.

Ömrünün tam ortasındaki o önemli ramazan gecesine geçmeden evvel yüreğini anlamlandıran, yüreğinin ve insanlığının karakter çizgilerini oluşturan o yakut taşları bir kez daha anmak gerek: Çocukluktan beri seyyahatı aslında. Doğduğu günden, şu ân doyduğu şehre gelene kadar onlarca şehirde önce babası ile, bir ara tek başına, sonra da eşi ile yaşamıştı. Belki de, ömrünün yazısını okuma ve yazma telaşı da bundandı. Hem şehir şehir dolaşırken kendi benliğini kaybetmeyecek, “ol”uşunu takip edecek ve hatta bir kemâle erdirecek, hem de şehirlerden, şehirlerdeki nice yürekten hissesine düşeni kapacak; yüreklere bir şeyler katacak, yüreklerden bir şeyler alacaktı... Evet, ömür çizgisi böyle idi. Ve ömrünün bu tilsimine bir ömür selâm durmuştu... Onun için, yolu boyunca ona can katan hiçbir levhayı, hiçbir harfi, hiçbir şehri ve hiçbir yüreği asla unutmadı. Unutamazdı; çünkü iki cihan serverinin biz kullara hatırlatması ile, “Allah’ın selâmı”nın bütün yüreklerin, bütün şehirlerin ve bütün hayatların üzerine olduğunu, bütün kalbi ile idrake gönüllü bir nefesti o.

İşte o ramazan günü ve gecesi de, yüreği aynı titreyişle ânları, nefesleri, şehirleri, yürekleri idraki özlüyordu. Üstelik bu ramazan günü iyice incelen yüreği, kulluğunun daha neler öğrenmesi, daha neleri idrak etmesi konusunda daha da hassaslaşmış; “Allah’a ve O’nun Resûl’üne başka nasıl yakınlaşır” diye ânları okumaya dalmıştı. Namazını kıldı. Kur’ân okudu. Peygamberimiz Muhammed Mustafa’nın hadislerinden “Selâm” bahsini de okudu. Sonra dualarını etti. Fakat bu gece, yüreğine dur durak yoktu. Çocukluktan beri sık sık yaptığı üzere “Esmâ’ül-Hüsna’yı” da okudu, çabucacık...

Bütün bu amelleri büyük bir huşû ile yerine getirirse de, bu gün ve bu gece yüreğinin iç sıkıntısının geçmediğini görünce, daha bir derinden düşündü, düşündü, düşündü... Buldu en sonunda! Ona öğretilen Esmâ’ül-Hüsna’nın; yani, Allah’ın güzel isimlerinin ezberlenmesi

gerektiği idi. Evet, bu ezber, insanın insanlığına, dünyasına, iki cihanına, sevgili Peygamber'ine, Rabb'ine yakınlaşması için büyük bir hazine idi. Ama bu ezberde, eksik kalan bir yan vardı sanki... Gün ağarıncaya kadar hem güzel isimleri tespihi bırakmadı hem de çok derinden; akıyla yüreğiyle el ele, aynı ânda düşündü... Sabahın ilk ışıkları ile buldu: Güzel isimleri ezber, elbette sevap idi ama; kul olana kâfi olmamalıydı yalnızca ezber. Dil ile ezberin ötesinde, yürek ile idrak, ve hayatta müşâhade önemli idi. Yüreği bu hakikati keşfedince; hayata yeniden gelmiş gibi hissetti kendini ve yüreği ile birlikte doğan yeni güne de selâm verdi: "Allah'ın selamı üzerinize olsun..."

Yüreği bir kat daha hafifledi. Bu sabah Cuma sabahı idi. Yüreği çoktan kararını vermişti: Bir Cuma vaktinden diğer Cuma vaktine kadar, her hafta, Esmâ'ül-Hüsnâ'nın bir güzel isminin kendi hayatı ya da çevresindeki insanların (yüreklere) hayatları üzerine tecellilerini idrake çalışacak ve "görebildiklerini" not alacaktı. İşte şimdi "yazısı" hakiki anlamına kavuşmuştu...

Günler, günleri; aylar ayları kovaladı. El-Fettah haftasındaydı. Yüreğinin yazabildiği üçüncü kitabı olan, hayata dair denemeler, kitabı ile bir konuşmaya çağrıldı. Bu kitabı tam on beş senede, büyük bir dikkat ve rikkatle oluşturmuştu. Kitabı yürekli insanlardan bazıları duymuş ve "gel de kitabınla, yüreğini anlat" demişlerdi hanıma. Yüreği ve elinde kitabı ile dinleyicilerin karşısına geçip de "selâm" verirken konuşmasına şöyle başlamıştı: "Bugün El-Fettah haftamdayım. Yüreğimin fethedebildiklerini anlatabilmek için, ilk defa bu elimde tuttuğum kitap ile "kapı"yı aralıyorum. Bizi dinleyen yürekliye selâm olsun..."

Her hafta "Güzel İsimler"ın bir güzel ismi ile selâm veriyordu artık dünyaya... Yolculuğu derindi öncesine göre. Ânlara, yüreklere, şehirlere yaptığı iç ve dış yolculuklar daha da anlamlıydı bu kez. Yazdığı her harf, okuduğu her hece, selamlaştığı her yürek, birer hikmetli hazine idi bu titreyen yürek için, bundan sonra.

Çünkü anlamıştı ki bu "hiç"liği kavrayan yürek: "Eynemâ küntüm tevellü"yü (ne tarafa dönerseniz dönün) oku. Onun üzerine "Sümme Vechullah" (Allah'ın yüzü oradadır) belli olur. (Bakara: 2/ 115)

Allah'ın izni ile güneş bir doğup bir battı; ta ezelden olduğu gibi yine aylarca... Ve yürek, güzel isimlerin nuru ile attı her sabah tazedden, güne "merhaba "derken... Hanım, yazılarını yazmaya ve yüreklere okumaya talipti, yine de... Bir ân, vakit tamam oldu! Tam yirmi sene öncesinde, ekmeğini kazanmak için iki sene kaldığı bir şehre; yine elinde "kitapları" ile

çağrıldılar onu. Allah'ın hikmetini gelin, görün ki; El-Fettah haftasında kitabını "tanıtığında" ona kılavuzluk eden konuşma başkanının memleketi ile, şu ân çağrıldığı şehir aynı idi. Ve çağrıldığı şehir, onca yıla rağmen yüreğinde iz bırakan bir şehirdi. Şehirle hanım iyi anlaşıyorlardı; çünkü her ikisi de okumanın ve yazmanın sırrını ezelden keşfedenlerdendi. Her ikisi de yürekliydi... El-Afüvv haftasına erişmişti hanım, bu defasında. "Allah'ım tüm günahlarımı sil" diyerek yola koyuldu ve ilave etti: "İnşallah, hem eskiden aşinâ olduğum yüreklerle hem de yeni tanıyacağım yüreklerle 'merhaba' diyebilirim aynı demde." Öyle de oldu; tam da dilediği gibi... Hem yirmi sene önceki dost yürekleri gördü ve onlarla sohbet etti sanki daha dün ayrılmışçasına; hem de yeni "yüreklerle tanıştı, selamlaştı" ezelden tanışmışçasına...Tabii ki, ezelden aşinâ idiler... Tüm yürekler "Bezm-i Elest"te selamlaşmıştı. Bu hakikati "neden biraz geç idrak etti" diye af diledi Rabbi'nden ve şefaathçi olmasını istedi Habibi'nden...

Bu yürekli şehirde o kadar güzel yüreklerle selamlaştı ki. Bütün o aydınlık yürekleri, yürek hafızasına içtenlikle yerleştirdi. Ama içlerinde bir tanesi vardı ki; "işte, bu şehre yirmi yıl sonra bu yüreği ve bu yüreğin gücünü kavramak için geldim" dedi, hayret ve gayretle...

Kitaplarını tanıttığı masada onlarca dost yürekle beraberdi. Onun bu şehre gelmesine vesile olan büyüğü de yanındaydı. O büyük yürek bilmese de, hanım, bu yüreğe "onu buraya getirdi diye" hep dua eder olmuştu. İşte bu büyüğünün "Hocası" geldi bir ara yanlarına... Hanımın yüreği yeniden titredi; gelen Hoca ile aynı meslektendiler. Hoca, ilerleyen yaşına rağmen çocuksu ama yüreği yüzüne olduğu gibi yansıyan aydınlık gülüşü ile duruyor ve konuşuyordu. Çocuklara has bir neşe ve telaş ile daima konuşuyordu. Hanımın ağabeyi Hocasını tanıtırken; "Hocam, çok çileli zamanlarda Hocalık yapmış. Öğrencileri ona oldukça çektirmiş. Ama Hoca onlara hiç kızmamış, sesini dahi yükseltmemiş. Aksine, bu, ilgiye muhtaç çocukların her biri ile yakından ilgilenmiş, müşküllerini çözmüş. O yaramaz, ele avuca sığmaz çocuklar da Hoca'ya ne diye seslenmişler biliyor musun? Ona "Perişan" adını takmışlar..."

Hanım, bu sözü duyunca "Yürek Kiraathanesi"nde yüreğinden vuruldu o dem. Ve yüreğe selâm durdu hemen. "Ahmet Hoca", insanın içine ferahlık veren o çocuksu gülümsemesi ile söze atıldı:

"Evet kızım. O çocuklar sevgiye muhtaçlardı. Onlar ne yapsa onlara kıyamazdım. Onlar bana "Perişan" adını takmışlardı. Önceleri kızır gibi oldum onlara; sonra bu ismimi çok sevdim. Evet, benim adım Perişan kızım... Bu ismimden memnunum."

“Hocam, bana yüreği öğrettiniz. Ahmed’i, İsmi, Perişan’ı, perişan olmayı öğrettiniz. Size çile çektiren çocuklar, size “Perişan” adını vermişler. “Anladım” Hocam... Yüreği ve perişanı anladım. Sırrı yüreğime yazdım Hocam. Elinizden öpeyim Perişan Hocam...”

(Hanımın yüreği sessizce ve derinden inledi: Selâm olsun, Perişan’ım. Sayende tazelandım ve hiçim...)

Hanım, Yürek Kiraathanesi’nden ve o şehirden ayrılalı hayli zaman oldu... Ama ne şehirden, ne yürekten, ne İsimlerden, ne Ahmet’lerden ne de “Perişan”dan kopamadı...

Allah’ın selâmı üzerinize olsun; öğrencilerim, dost yürekler ve yürekli şehirler... Ben bundan gayrı “Perişan”ım... Şükür, doğan sabaha... Selâmün Aleyküm “Yazı”m...

Yazarın Notları:

- Bu hikaye Mustafa SAKARYA’nın “SARIL BANA- Hz. Muhammet (s.a.v.)” isimli (Mart- 2015) isimli eserinde (Syf. 132) yayınlanmıştır.-
- Hikaye gerçek hayattan alınmıştır. Bu hikayeyi bana yazdıran Yeni Edebiyat Yapağı Dergisinin Genel yayın Yönetmeni (Yani YÜREK KIRAATHANESİ’nin yürekli sahibi) Ağabeyim Ali Haydar TUĞ ve onun Edebiyat Öğretmeni Ahmet YÜZEROĞLU’dur. Ağabeyime, bir kez daha Allah’tan rahmet diliyor; Hocamıza sağlıklı, mutlu uzun ömürler diliyorum. Her ikisinin de ellerinden öpüyorum.
- *Çağrıldığıım şehir Kahramanmaraş’tı; çağırın da Ali Haydar TUĞ...*

DOST YÜREK, ALİ HAYDAR TUĞ'UN ARDINDAN

Hüseyin GÖK

'Ne çok acı var'. Böyle başlar 'yedi güzel adam'dan biri olan merhum Cahit Zarifoğlu Yaşamak adlı eserinde. Her an yaşadığımız; acılarımız, ıstıraplarımız, hüznlerimiz, melâllerimize maruz kaldıkça, bu dize ve dahası takılır dilime. Tekrarlanır durur ve yüreğimin yükünün, sancısının hafifleyeceğini düşünürüm. Varlığımızla, var oluşumuzla birlikte bizi bir gölge gibi takip eden vefat, ölüm vakıası ile yüzleşmemizde ise bu durum, kendisini daha bir sert, soğuk, sarsıcı, derin yaralayıcı hissettirir. Depremler yaşarız içimizde, dışımızda. Yer yarılr, gök çöker üstümüze adeta. Ağır boşluklara düşeriz. Tutunacak dal ararız kendimize. En zayıf, yalnız, aciz olduğumuz anlardır bu anlar. Eşimizi, ailemizi, dostumuzu, yakınlarımızı, sevdiklerimizi, tanısın tanımasın bize el verecek, göçenlerimize dualar edecek birilerinin yanımızda olmasını bekleriz, ararız hep. Ayrıca ve özellikle de ülkülerimiz, ideallerimiz, inançlarımız en büyük sığınak, korunak, güç, sırtımızı yaslayacağımız dağımız olur bizim. Hayatta var olma çabası büyük bir imtihanken, en büyük sınavımız olur bu bizim; ölüm. Ölüm, en büyük gerçektir, hakikattir, uyarıcıdır, yüzleşmedir. Mahşeri, daha dünyada iken yaşamaktır. Başkalarının ölümlerine şahitlik etmek veya kendi ölümümüz, fark etmez. Geçmeliyiz, başarmalıyız bunu da, sırat köprüsünden geçebilme rikkatimizi kuşanarak. Buna hükümlüyüz çünkü biz aslında ta ezelden. Bir bilebilsek aslımızı, özümüzü, yanılmasak, unutmasak. Hatıra, hatıraya, akite, ahite, akabeye, biate, vefaya sahip çıkabilsek, kuşanarak vaktimizi.

Maraş'lı şair dostlardan, güzel insan, aziz kardeşim Ali Haydar Tuğ'un vefatının üzerinden iki aylık bir zaman geçmiş bulunuyor. Sıcaklığını, tazeliğini, acısını, hüznünü koruyor hâlâ, daha dün gibi. Vefatı; Maraş'ta bu yıl Büyükşehir Belediyesince 5.si düzenlenen Kitap ve Kültür Fuarı etkinliğinin ilk günü, yani 11 Ekimin ikindi sularında olmuştu ve bizler bir grup arkadaşla birlikte iken akşam üzeri almıştık bu elim haberini. Şok olmuştuk adeta, beklemiyorduk, büyük bir sarsıntı yaşamıştık. Ölüm böyle bir şeydi aslında ama biz hazırlıksız yakalanıyorduk. Ölüm; dikkat, rikkat halini elzem kılıyordu esasında hayatlarımızda. Peygamber buyruğu da bunu bize öğütlemiyor muydu; 'Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya hayatı için yaşamak, yarın ölecekmiş gibi ahirete hazırlıklı olmak'. Uzun yıllardır diyebileceğimiz, 8-10 yıldır kalp rahatsızlığı, kalp yetmezliği yaşıyordu ve kontrollü olmak üzere hastane gidiş gelişleri eksik olmuyordu. Ancak son iki yıl bu rahatsızlığı daha artmış ve bir ay evde ise bir ay hastanede, bazen yoğun bakımda olmak üzere tedavi süreçleri de artmıştı. Ev hastane arasında bir yaşantısı vardı artık. Haliyle eskisi gibi çarşıda, belirli buluşma yerlerimizde görüşemez olmuştuk. Ortak tanıdık arkadaşlarla bir araya geldiğimizde, geçmiş dostluklardan, 'Yeni Edebiyat Yaprağı' dergicilik günlerimizden ve anılardan bahsediyorduk ortam oldukça. Son dönemlerinde birkaç kez ev ve hastane ortamlarında ziyaret etme imkanını bulmuştum ayrıca. Rahatsızlığından, tedavisinin ağırlaşmasından ve yoğun bakımda geçmesinden, arkadaşlardan, kitaplardan, dergilerden konuşmuştuk. Ve en son üniversite hastanesine götürüldüğünde çok bir süre geçmeden vefat haberini aldık. Hak vaki olmuştu, Hakkın rahmetine kavuşmuştu artık. Bize sabrı cemil düşerdi ancak. Ve Zarif insanın 'ne çok acı var' dizesi döküldü dilimden birden. Şairin, 'her ölüm erken ölümdür' dizeleri aklıma gelirken, 'Bizim Yunus'un 'göğ ekini biçmiş gibi' olarak ifadelendirilişini de hatırladım. Ve 'kadere rıza kederi azaltır, Hakk'a yaklaştırır' kavlince, 'innê lillêhi ve innê ileyhi râciûn' diyebildim.

Ali Haydar beyle tanışlığımız, çok uzun yıllara dayanmaz. 10 yıl öncesini bulur ilk tanış olmamız. Tanışlığımızın, dostluğumuzun asıl temelini, Maraş'ta 02 Nisan 2010'da dönemin valisi Mehmet Niyazi Tanılır öncülüğünde hazırlatılıp, açılışı yapılan 'Edebiyat Kırathanesi'nde güz, kış ve bahar mevsimlerinde olmak üzere haftalık olarak düzenlenen, söyleşi, panel, konferans, sesli okuma gibi edebiyat, kültür, sanat etkinliklerine düzenli katılma süreçlerimiz oluşturur. Kendisi, çeşitli kamu ve sivil kuruluşlarda uzun yıllar çalıştıktan sonra yakın geçmişte emekli olduğundan buluşmalarımızı, hemen şehrin merkezinde yer alan Edebiyat Kırathanesi, Şelale Park ve benim çalıştığım kurum olan İl Tarım Müdürlüğündeki çalışma odamda gerçekleştiriyorduk. Bir araya gelmelerimizde, şiir edebiyat sanat kültür gibi konuları konuşuyorduk ağırlıklı olarak. Benim uzun yıllara dayalı, yazıp bir kenara koyduğum, ama gün yüzüne çıkaramadığım şiirlerimi de arada okuyor, kritiklerde bulunuyorduk üzerinde. Bir dergimiz olsun yayınlarınız bunları diyordu, teşvik edici konuşuyordu hep. Aklında hep bir dergi çıkarma fikri vardı. Bunu dillendirirdi yeri geldikçe. Çünkü daha önce dergicilik tecrübeleri olmuş başka ortamlarda, illerde. Okuma, yaşama, yaşatma, kitap, dergi, yayım gibi konulara bir bağımlılığı, sevdası vardı ve bunun için uğraş, bir mücadele hali vardı sürekli fark edilen. Kitaba dergilere düşkün, okuyan, nerede bir kıymetli kitap dergi haberini alsa, temin etmeye çalışan bir özelliği vardı. Ali Haydar bey, 80 kuşağı şairlerinden. 60, 70, 80'li yılların keskin, kutuplu, ideolojik dönemlerinden geliyor. O zamanlarda olduğu gibi bu dönemlerde de hep bir tarafı olmuş, bir tarafta yer almış. Ancak bunu bir ideolojik kutuplaşmaya dönüştürmemiş. Şiirlerinde, yazılarında ve dergicilik seyrinde bunu görebiliyoruz açıklıkla. Düşüncelerini, inançlarını, ideallerini net keskin bir şekilde dile getiriyor edebi yazılı ortamlarda. Ancak bunu beşeri ilişkilerine yansımıyor. Bu çok rastlanılabilecek bir özellik olmasa gerek. Her kesimden insanla rahat diyalog kurabiliyor. Bunun örneğini, en son Maraş'ta çıkardığı Yeni Edebiyat Yaprağı dergisindeki tutumunda da görebiliyoruz. Bazı temel ilkelere bağlı kalmakla birlikte dergi bünyesinde, değişik ideolojik, dünya görüşüne bağlı şair yazarlar yer bulabilmişlerdir.

Yeni Edebiyat Yaprağı dergisinin çıkışı ve derginin ilk sayısından son sayısına kadar tüm süreçlerinde aktif olarak birkaç arkadaşla birlikte yer almamız sebebiyle, asıl tanışlığımız, dostluğumuz o dönemde daha da ilerledi diyebiliriz. Dergicilik asıl, asil yolculuğu, yol halini, kavi yolculuğu, dostluğu mümkün kılıyormuş, bunu gördük, bildik. Acı tatlı ne çok hatıralar anılar yaşadık tattık, anlatılması zor. Dar ve zor süreçlerimiz, müşahitliklerimiz oldu. Dergicilik, yol hali, yürümek, dostluk böyle bir şeydi biraz da. Kırmadan, kırılmadan, dökülmeden atlatmaya çabaladık hep birlikte. Dergi ilk sayısından son sayısına kadar belirli bir ivmeyle, seviyede çıkış yaptı ve o şekilde de yayımını sürdürdü. Maraş'tan yükselen bir edebi ses olarak bayağı bir yankısı oldu o dönemde. Bu yankıda dergi sahibi ve yazı işleri müdürlüğü sorumluluğunu üstlenen Ali Haydar beyle birlikte, dergide yayın kurulu olarak isimleri yer almasa da dergi mutfağında aktif çalışmalarıyla ve şiir yazılarıyla da destek veren şairlerden; Mehmet Gemci, Mehmet Mortaş, Hüseyin Gök'ün yanında dergiye çeşitli ürünleriyle katkı veren değerli isimleri de anmadan geçmemeliyiz burada. Her tür buluşmalarımızın birinci adresi dergi büromuz ve Şelale park olmuştu artık. Dergi iki aylık olarak Kasım-Aralık 2013'te ilk sayı ile çıkışını yapmıştı. 2015'te Ocak-Şubat sayısı ile son yayımını yaptı. Toplamda 8 sayı çıkabildi. 9. sayı için hazırlıklar tamamlanıp matbaaya verildi ise de çabalarımıza rağmen maddi sebeplerle baskısı yaptırılmadı. Dergi büro olarak

ilkın, Yenişehir İşhanı'nın birinci katında faaliyetine başladı. Bir süre sonra da karşı sokakta yer alan Hayat İşhanı'nın üçüncü katına taşındı ve kapanana kadar oradan yönetildi. Büyük tecrübeler edindik burada, kendimizi de yetiştirme çabası içinde olduk. Mektep, okul oldu adeta bu dergi, süreç, yaşadıklarımız, mekanlarımız bize. Bayrak yarışı gibidir bu bir nevi. Bir yol biter, yeni bir yol yolculuk başlar tekrar, kaldığımız yerden. 'yol durumu', 'ya tahammül ya sefer', 'yoksulluk içimizde' deriz ve 'bu böyledir' deriz.

11 Ekim 2018 perşembe günü bir ikindi üzeri vefat eden Ali Haydar beyin cenaze merasimi; ertesi gün, Maraş'a yaklaşık 20 km mesafede bulunan ve doğum yeri olan Dereboğazı köyünde cuma namazını müteakiben kılınan cenaze namazının ardından köy mezarlığına defin işlemiyle tamamlanmıştır. Kendisini iyi insan, güzel mümin olarak bildik. Rabbimizden rahim sıfatıyla muamele etmesi niyazımızdır. Mekânı âlî olsun. İyi, eylem insanları iyi atlara binip gidiyorlar aramızdan bir bir. Ne diyelim, kader, takdir-i Huda'dır bu. Gidenlere rahmet, kalanlara selam olsun.

DÜŞTÜĞÜNDE TANIRSIN

Sinan KARAKAŞ

Açık bir yaran varsa, üşüşür akbabalar,
Sağından ve solundan, yaraları gagalar,
Yaralanmış olsan da, hissettirme düşmana,
Üzerine çullanır, parça parça paralar.

Hele hele devlette, dostun yoktur bilesin,
İçin kan ağlasa da, düşmanına gülesin,
Adaleti eksiksiz, uygularsan sorun yok,
Adil olmazsan halkın, nasıl sıhhat dilesin.

Dost ile düşmanını, düştüğünde tanırsın,
İyi günde yanında, dostların çok sanırsın,
Sakin ha düştüğünü, kimseye belli etme,
Düşmeden düşer gibi, yaptığında anlarsın.

Sağlam olan bünyeye, mikroplar kolay girmez,
Saldırmış olsa bile, saldırı uzun sürmez,
Sen sen ol mikroplara, açık kapı bırakma,
Mikrop zemin bulursa, gözleri bir şey görmez.

Adalet ve dürüstlük, vazgeçilmez unsurun,
Zaman bile af etmez, varsa eğer kusurun,
Belki anında kokmaz, kokusu sonra çıkar,
Fırsatını kollayan, der ki bunu susturun.

Nice nice nemrutlar, bir nice firavunlar,
Karşısına dikildi, Musalar ve Harunlar,

Kokusu ta bu güne, bizlere kadar geldi,
Yere battı mülküyle, duymadın mı karunlar.

İnsani der bünyeler sağlam olmak zorunda,
Dedenin yaptıkları, yara olur torunda,
Dede de kurtulamaz çünkü hesap günü var,
Zulüm yapan her kimse, o şeytanın torunda.

ALİ HAYDAR TUĞ...

Mehmet KAYA

Kahramanmaraşlı şair ve yazar insan dostu, şiir dostu kalem dostu bir adamdı... Ama sessiz sedasız aramızdan ayrıldı gitti üç dört ay önce... Kimseye gideceğini demedi, çünkü kimse yoktu yanında, vefasızlık işte...

İnsan biraz mazlum biraz masum biraz sessizse yanında kimse kalmıyor, öyle düşüş zamanlarında...

Neyse deyip bir nokta koyalım buraya...

Dünya burası herkesin kendince bir imtihanı vardır, onun da imtihanı öyleydi kim bilir...

Dergi çıkardığı günler yanından peşinden ayrılmayan, bu sayıda benim şiirimi dergiye koymalısın diyenlerin hiçbiri yoktu onun yanında aylarca hastalık ile boğuşurken...

Uzun edip de kendimizi üzmemelim, üzüp incitmeyelim Ali Haydar kardeşimizin aziz ruhunu...

Bu dünyada bazı adamları yazmak istersek, yazdığım yazın içine sığdıramazsın onu... Ali Haydar kardeşim de öyle biriydi aslında... O benim hem dostum hem kardeşim, hem yoldaşım hem sırdaşımdı...

Kahramanmaraşlı arkadaş ve dostlarından daha fazla yakındı bana... Hayallerini ileriye dönük neler yapacağını, sevdasını, davasını şimdiye kadar başından geçen sıkıntıları sanırım en çok benimle paylaştı...

Çünkü ben onu hep dinledim, bazen aldırma boş ver dedim, bazen aman takılma böyle şeylere dedim, bak seninle güzel işler yaparız dedim, daha başka başka şeyler de...

Birlikte paylaştığımız çok şeyimiz oldu, en çok şiirden şairlerden konuşurduk... Ceketinin cebinde her zaman bir iki şiir kitabı olurdu...

Birlikte çay da içtik, yemek de yedik, aşktan da söz ettik...

Ne zaman yüzümde bir hüznün görse etme eyleme derdi, ne anlıyorsa... Kaç para emekli maaşı aldığını bilirdim çünkü "bak bu kadar aldım paylaşabiliriz" diyen bir dosttu o...

Ben ne dediysem o hep güldü, mutlu oldu... En çok istediği şey Alanya'ya yanıma gelmek beş on gün kalmaktı, ama bir türlü nasip olmadı...

Tekrar edersek...

Ne kadar anlatmak istesen de, anlatmakta zorlanırsın kimi adamları...

İşte Ali Haydar Tuğ da bu kişilerden biriydi aslında... Kendi fiziki yapısı olarak küçük bir adam gibi görünse de, kalbi, gönlü, taşıdığı umutlar, hayalleri, sevdası, davası kocamandı, onun yakınında bulunanlar bilirler bunun böyle olduğunu...

Herkesin bir anlatış şekli vardır bir gülü, bir insanı, bir andız ağacını... Kim anlatırsa anlatsın güzel bir adam güzel bir dost güzel bir yoldaşı Ali Haydar Tuğ, Aziz Allah çok rahmet etsin, cennetine koysun...

Çünkü benim gözümde cenneti hak eden güzel bir insandı o, sanırım onu tanıyanlar aynı kanaati taşırlar...

Şair doğdu, şair öldü, ama hep güzel insandı, hep şiirden söz etti, dergilerden dergi çıkarmaktan söz etti...

Ömrü yetse bir yayın evi kuracak, dergisinde yazan şairlerin kitaplarını yayınlayacaktı, ama ömrü yetmedi...

Edebiyat yaprağı dergisi çocuklarından bir çocuktan onun için... Ama büyütemedi onu, oysa çok istiyordu büyümesini, dal budak salmasını ülkenin her bir yanına...

Belki de bunu görememenin üzüntüsü hasta etti onu... Zira çok istiyordu o derginin büyümesini gölgesinde bir yayın evi olmasını... Onun soylu sevdası idi bu... Herkes yazsın, uzaktan yakından şairler tanış olsun, birlik olsun istediği arzusu...

Olmayınca olmuyor işte... Saati doluyor insanın bir gün... Kadere iman edenleriz, o hüznün saati doldu ve aramızdan ayrılıp gitti...

Onun yakınında bulunan biri olarak gördüm şahit oldum ki, insanların pek çoğu sanıldığı kadar vefalı değiller... Edebiyat yaprağı dergisi çıkarken onun yanından, yakınından ayrılmayanların pek çoğu, o hasta olunca yanında görünmediler, denmesi gereken bu...

Ali Haydar sevgili dostum Aziz Allah sana çok rahmet etsin, seni cennetine koysun... Şahitlik ederim ki sen iyilik ve hayır yüklü bir insandın... Herkese gülümseyen, herkesi selamlayan ve kucaklayan... Çayını, simidini, umudunu, yarınlarını paylaşan güzel bir insandın...

Hem Kahramanmaraş'ın, hem şiirin aydınlık yüzü oldun...

Duamdır, Aziz Allah sana sahip çıkacak, rahat uyu sen...

OĞLU OSMAN TUĞRUL TUĞ'DAN

TEŐEKKÖR

Evimizin Reisi Şair-Yazar Ali Haydar Tuğ'un Vefatının Ardından Bizleri Yalnız Bırakmayan, Hastalığı Döneminde ve Vefatı Sonrası Yakın İlgilerini ve Desteklerini Esirgemeyen, Cenaze Merasimimize ve Taziyemize İőtirak Eden, Arayan, Dua eden, Mesaj Atan,

Adalet Bakanı Sn.Abdulhamit Gül

AK Parti Genel Başkanvekili Sn.Numan Kurtulmuş

Kahramanmaraş Akparti Milletvekili Celalettin Güvenç

Kahramanmaraş Akparti Milletvekili Sn. İmran Kılıç

Kahramanmaraş Akparti Milletvekili Sn. Habibe Öçal

Sütçü İmam Üniversitesi Rektörü Sn. Prof. Dr. Niyazi Can

Kahramanmaraş Büyükşehir Belediye Başkanı Sn. Fatih Mehmet Erkoç

Onikiőubat Belediye Başkanı Sn. Hanefi Mahçiçek

Dulkadiroğlu Belediye Başkanı Sn. Necati Okay

Akparti Kahramanmaraş İl Başkanı Sn. Ömer Oruç Bilal Debgici

Kahramanmaraş CHP Milletvekili Sn. Ali Öztunç

Memur-Sen Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyelerine

Sağlık Sen Genel Merkez Yönetim Kurulu Üyelerine

Sağlık-Sen Kahramanmaraş İl Başkanı Bünyamin Mutlu Demirci ve Yönetim Kurulu Üyelerine

Dulkadiroğlu Chp İlçe Başkanı Sn. Ejder İőlek

Saadet Partisi Kahramanmaraş İl Başkanı Sn. Erkan Pınarbaőı

23.Dönem Akparti Milletvekili Sn. Sıtkı Güvenç

Megapark Hastanesi Kardiyoloji Bölümü Doktoru Sn. Doç. Dr. İdris Ardıç

Akit Gazetesi İmtiyaz Sahibi Sn.Ramazan Fatih Uğurlu

Akit Gazetesi Çalışanları ve Akit Tv Çalışanları

Ülfet Vakfı

Tebessüm Derneği

Yediveren Yayınları Yönetim Kurulu ve Yazarları

Son Kitap Yayınları Yönetim ve Yazarlarına

Hiç Yayınları Yönetim Kurulu ve Yazarları

Kahramanmaraş Akdeniz Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Sn. İbrahim Baykut

Dulkadiroğlu Belediyesi Basın Yayın Halkla İlişkiler Müdürü Sn.Cemil Toktay,

Musikar Edebiyat Kültür Eğitim Dergisi'de Genel Yayın Yönetmeni / Editör Rana İslam Değirmenci

Türkiye Yazarlar Birliği

Vesselam Dergisi Yazarlarına

Usare Dergisi Yazarlarına

H-aykırı Dergisi Yazarlarına

Ulusal ve Yerel Basın Camiasına,

Kültür, Sanat, Edebiyat Camiasına,

Özellikle Cenaze Merasimizde ve Bizi Yanlız Bırakmayan Değerli Gazeteci Ağabeylerim Gazeteci Niyazi Kara, Gazeteci Gökhan Dökücü, Gazeteci Muttalip Akkuş, Şair Yazar Yasin Mortaş, Hattat Muzaffer Kaplan, Metin Tatlı'ya,

Alp Bilişim Güvenlik Sistemleri Ltd Yönetim Kurulu Üyeleri ve çalışanlarına

Ve en zor günümde yanımdan ayrılmayan Akrabağlarıma,

Kerim Çoşkun ağabeyime

Hatırladıkça İsmi ekleyeceğim, isimlerini yazamadığım herkese ailem ve şahsım adına

TEŞEKKÜR EDERİM.

YENİ EDEBİYAT YAPRAĞI

1. NE ZAMAN YÜREK KIRAATHANESİ OLDU?

HAYATI VE İNSANI ÜÇÜNCÜ GÖZLE GÖRÜNCE...

Şair-Yayıncı Abdurrahman ADIYAN ile...

I. ULUSAL KAHRAMANMARAŞ KÜLTÜR VE KİTAP FUARI

***"EDEBİYAT YAPRAĞI DERGİSİ STANDI"**

(* Bu stant, Fuar boyunca tüm yöneticilerin, Üstadlar, Şair, Yazar, Eğitimci, Gazeteci, haberci ve okuyucuların uğrak yeri oldu. Bu sebepten, ben standı YÜREK KIRAATHANESİ adını verdim.)

19-20-21 Aralık'ta dergimizin standında, benim üç kitabımla, imza günüm vardı. 20.12.2014 tarihinde Kahramanmaraş Valimiz Sayın Hakan Gencer'in imza gününe ve standımıza teşrifleri... (Rânâ İSLÂM DEĞİRMENCİ)

Ranâ İSLÂM DEĞİRMENCİ

2. “EN NAİF DERGİ ÖDÜLÜ”

-Ali Haydar TUĞ'un Derginin Ödül alışını Paylaşımı- (12 Mayıs 2014)

150 'ye yakın dergi arasından "En Naif Dergi" ödülünü alan bu dergimiz bu başarıyı Rana İslam Değirmenci , Işıl Karaçor Akıncı, İnci Okumuş, Nazan Saatçi , Mukerrem Samalar, Sibel Kök, Akgül Leyla, Nur Zelal Ceylan,Tülay Koçak Hanımefendilere ve Arif Eren, Davut Güner, Hüseyin Gök, İbrahim Eryiğit, Nevzat Kırkpınar, Talip Işık, Yasin Mortaş , Sıddık Elbistanlı, Rüstemahmet Gözübüyük, İbrahim İbrahim Yavuz Zarifoğlu, Ali Kemal Nacaroğlu, Mustafa Okumuş, Murat Soyak, Ümit Parsıl, Yalçın Yücel, Abdurrahman Adıyan, Levent Mazılıgüney, Hasan Ejderha Arif Dülger, Fahri Yılmaz Mehmet Gemci, Mehmet Kaya Beyefendilerle birlikte kazandık. Yüreğimize sağlık Teşekkür Ederim. Yeni sayılarda birlikte olmak dileğiyle...

-Rana İslam Değirmenci'nin Paylaşımı- (13 Mayıs 2014)

"YENİ EDEBİYAT YAPRAĞI" -5. ULUSAL TÜRKİYE DERGİ FUARI
"EN NAİF DERGİ"- DERGİMİZE BU BAŞARIYI TATTIRAN GENEL YAYIN
YÖNETMENİMİZ ALİ HAYDAR TUĞ'U VE DERGİMİZDE ESERİ OLAN
BÜTÜN SANATÇILARI KUTLUYORUM.

YÜREK KIRAATHANESİNE UĞRAYANLAR

**Üstad Bahaettin KARAKOÇ –
Server Vakfı Başkanı Mehmet Ali BULUT**

Üstad Rasim ÖZDENÖREN

Prof. Dr. İhsan Süreyya SIRMA

Kahramanmaraş Valisi Mustafa Hakan GÜVENÇER

Şair Arif EREN

Eğitimci / Şair-Yazar Mustafa ÖZÇELİK

Kahramanmaraş İl Kültür Müdürü

EDEBİYAT YAPRAĞI DERGİSİ ANKARA HAMAMÖNÜ KABAĞCI KONAĞINDA... (8 MART 2014) Nezih YILDIRIM ile...

BİR DERGİYE YÜREK İRAATHANESİ DENMİŞSE BU YÜREKLİ EKİP İŞİDİR

Osman Tuğrul TUĞ, Mehmet MORTAŞ, Ali Haydar TUĞ, Mehmet GEMCİ, Hüseyin GÖK

1. Resim: Rana İslam DEĞİRMENCİ, İhsan Süreyya SIRMA, Sinan KARAKAŞ, İnci OKUMUŞ
2. Resim: İnci OKUMUŞ, Ümit PARSIL, Sıtkı OKUMUŞ, Ali Haydar TUĞ,....

YÜREK KIRAATHANESİNE UĞRAMAK İÇİN YÜREĞİ DUYAN YÜREKLİ OLMAK GEREK

Ali Haydar TUĞ hayatta iken hiç görmeyen ama şiir kitabına, dergisine, insanlığına, hayat mücadelesine hayranlık duyarak bizi Ali Haydar Tuğ Armağanı hazırlamakta yüreklendiren ve Ali Haydar Tuğ Şiirlerini Azerbaycan Türkçesine çeviren yürekli dost
(Dost ve Kardeş Azerbaycanımızdan) **Gazeteci/ Mütercim-Yazar**

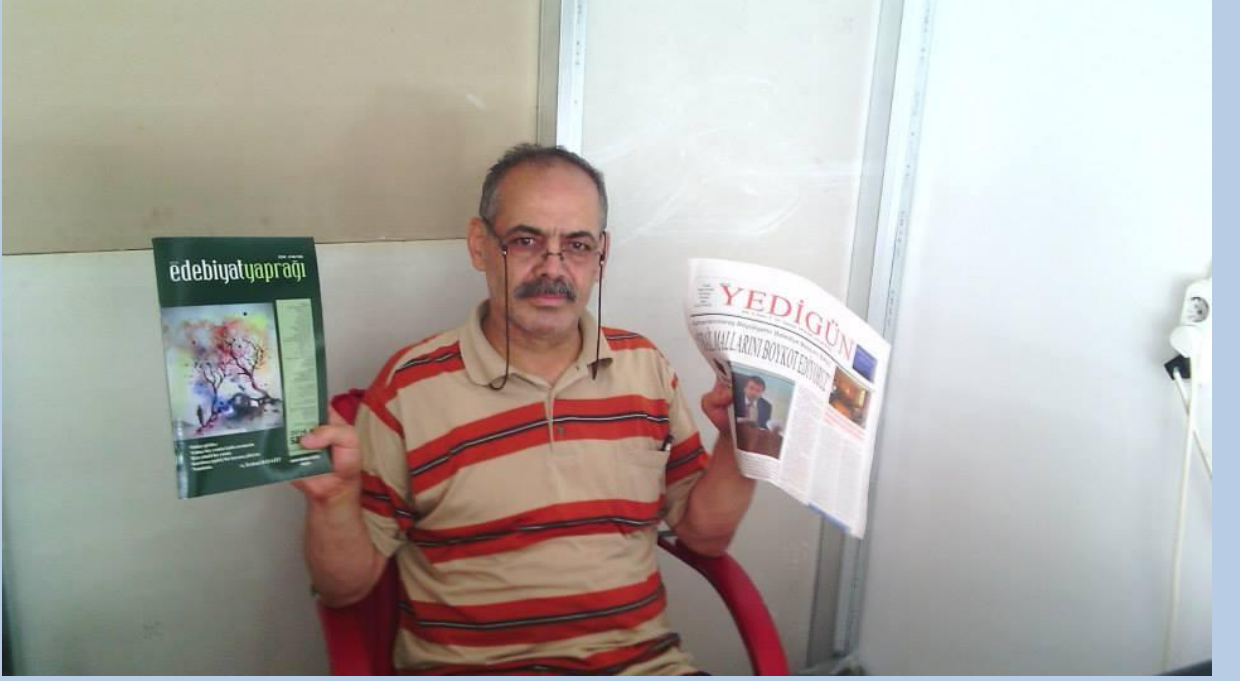
Oktay Hacimusali MUSAYEV

... Ağabeyim Ali Haydar TUĞ, şahsım ve Dergimiz MUSİKAR adına size teşekkür ediyorum. (Rana İslam Değirmenci)

YÜREK ÇARPTIKÇA

YÜREK ÇARPTIKÇA

**ALİ HAYDAR TUĞ
EDEBİYAT YAPRAĞI
VE
'ŞEHİR'**